

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (treće vijeće)

9. studenoga 2023.*

„Žalba – Tržišno natjecanje – Kontrola koncentracija između poduzetnika – Uredba (EZ) br. 139/2004 – Prigovor nezakonitosti – Članak 4. stavak 1. – Obveza prethodne prijave koncentracija – Članak 7. stavak 1. – Obveza privremene odgode koncentracija – Područje primjene – Pojam ‚provedba‘ koncentracije – Članak 14. stavak 2. – Odluka kojom se izriču novčane kazne zbog provedbe koncentracije prije njezine prijave i odobravanja – Obveza obrazlaganja – Načelo proporcionalnosti – Neograničena nadležnost”

U predmetu C-746/21 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 2. prosinca 2021.,

Altice Group Lux Sàrl, prije New Altice Europe BV, u stečaju, koji zastupaju R. Allendesalazar Corcho i H. Brokelmann, *abogados*,

žalitelj,

a druge stranke u postupku su:

Europska komisija, koju su zastupali M. Domecq, M. Farley i F. Jimeno Fernández, a zatim M. Domecq i M. Farley, u svojstvu agenata,

tuženik u prvostupanjskom postupku,

Vijeće Europske unije, koje zastupaju A.-L. Meyer i O. Segnana, u svojstvu agenata,

intervenijent u prvostupanjskom postupku,

SUD (treće vijeće),

u sastavu: K. Jürimäe (izvjestiteljica), predsjednica vijeća, M. Safjan, N. Piçarra, N. Jääskinen i M. Gavalec, suci,

nezavisni odvjetnik: A. M. Collins,

tajnik: R. Stefanova-Kamisheva, administratorica,

uzimajući u obzir pisani dio postupka i nakon rasprave održane 1. veljače 2023.,

* Jezik postupka: engleski

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 27. travnja 2023.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Svojom žalbom Altice Group Lux Sàrl, prije New Altice Europe BV, u stečaju (u daljnjem tekstu: Altice), zahtijeva ukidanje presude Općeg suda Europske unije od 22. rujna 2021., Altice Europe/Komisija (T-425/18, u daljnjem tekstu: pobijana presuda, EU:T:2021:607), u kojoj je taj sud utvrdio iznos novčane kazne izrečene tom društvu člankom 4. Odluke Komisije C(2018) 2418 *final* od 24. travnja 2018. kojom se izriču novčane kazne zbog provedbe koncentracije povredom članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe (EZ) br. 139/2004 (predmet M.7993 – Altice/PT Portugal) (u daljnjem tekstu: sporna odluka) u visini od 56 025 000 eura, dok je u preostalom dijelu tužbu odbio.

Pravni okvir

Uredba (EZ) br. 139/2004

- 2 Uredba Vijeća (EEZ) br. 4064/89 od 21. prosinca 1989. o kontroli koncentracija između poduzetnika (SL 1989., L 395, str. 1.) stavljena je izvan snage, s učinkom od 1. svibnja 2004., Uredbom Vijeća (EZ) br. 139/2004 od 20. siječnja 2004. o kontroli koncentracija između poduzetnika (Uredba EZ o koncentracijama) (SL 2004., L 24, str. 1.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 5., str. 73.). S obzirom na razdoblje na koje se odnosi postupanje koje je bilo predmet sporne odluke, *ratione temporis* primjenjuje se potonja uredba.
- 3 Uvodne izjave 5., 6., 8., 20. i 34. Uredbe br. 139/2004 glase:
  - „(5) Međutim, treba osigurati da proces reorganizacije ne izazove trajne štete za tržišno natjecanje; pravo Zajednice treba stoga sadržavati propise koji uređuju koncentracije, koje mogu bitno ograničavati tržišno natjecanje na zajedničkom tržištu ili njegovom značajnom dijelu.
  - (6) Stoga je potreban poseban pravni instrument, koji će omogućiti učinkovitu kontrolu svih koncentracija, u smislu njihovog utjecaja na strukturu tržišnog natjecanja u Zajednici i koji će se jedini primjenjivati na takve koncentracije. Uredba [br. 4064/89] omogućila je razvoj politike Zajednice na tom području. Međutim, s obzirom na iskustvo, ta se Uredba mora preoblikovati, kako bi odgovorila na izazove bolje povezanog tržišta i budućeg proširenja Europske unije. U skladu s načelima supsidijarnosti i proporcionalnosti iz članka 5. Ugovora [o EZ-u], ova Uredba ne prekoračuje ono što je nužno za postizanje cilja zaštite od narušavanja tržišnog natjecanja na zajedničkom tržištu, u skladu s načelom otvorenog tržišnoga gospodarstva i slobodnog tržišnog natjecanja.

[...]

(8) Odredbe ove Uredbe trebale bi se primjenjivati na bitne strukturne promjene, čiji utjecaj na tržište nadilazi granice bilo koje države članice. Prema općem pravilu, takve koncentracije trebale bi se ocjenjivati isključivo na razini Zajednice, primjenjujući sustav „pružanja usluga na jednom mjestu” i u skladu s načelom supsidijarnosti.

[...]

(20) Pojam koncentracije uputno je definirati tako, da obuhvaća djelovanja koja uzrokuju trajne promjene u kontroli predmetnih poduzetnika, a time i u strukturi tržišta. [...] Osim toga, uputno je s transakcijama, koje su međusobno usko povezane, postupati kao s pojedinačnim [jedinstvenim] koncentracijama, jer ih povezuje određeni uvjet ili imaju oblik niza transakcija s vrijednosnim papirima, koje se odvijaju u razumno kratkom vremenskom razdoblju.

[...]

(34) Radi osiguranja učinkovitog nadzora, poduzetnici imaju obvezu unaprijed prijaviti koncentracije, koje su od značaja za cijelu Zajednicu, nakon zaključivanja ugovora, objave javnog nadmetanja [ponude za preuzimanje] ili stjecanja većinskog udjela. [...] Provedbu koncentracija treba odgoditi do konačne odluke Komisije. Međutim, treba postojati mogućnost da se prema potrebi odstupi od takve odgode na zahtjev predmetnih poduzetnika. [...]”

4 U stavku 1. članka 1. te uredbe, naslovljenog „Područje primjene”, određuje se:

„Ne dovodeći u pitanje članak 4. stavak 5. i članak 22., ova se Uredba primjenjuje na sve koncentracije koje su od značaja za cijelu Zajednicu, u skladu s definicijom u ovom članku.”

5 U stavcima 1. i 2. članka 3. navedene uredbe, naslovljenog „Definicija koncentracije”, propisuje se:

„1. Koncentracija nastaje kada dođe do trajne promjene kontrole uslijed:

(a) spajanja dvaju ili više poduzetnika ili dijelova poduzetnika koji su prije bili nezavisni; ili

(b) stjecanja izravne ili neizravne kontrole nad cijelim ili nad dijelovima jednog ili više drugih poduzetnika od strane jedne ili više osoba koje već kontroliraju najmanje jednog poduzetnika ili od strane jednog ili više poduzetnika, bilo kupnjom vrijednosnih papira ili imovine na temelju ugovora ili na bilo koji drugi način.

2. Kontrola se temelji na pravima, ugovorima ili bilo kakvom drugom sredstvu, koje zasebno ili u kombinaciji, vodeći računa o svim činjeničnim i pravnim okolnostima, omogućava odlučujući utjecaj na poduzetnika, posebno putem:

(a) vlasništva ili prava na korištenje cijele ili dijela imovine poduzetnika;

(b) prava ili ugovora, koji omogućuju odlučujući utjecaj na sastav, glasovanje ili odlučivanje tijela poduzetnika.”

- 6 U stavku 1. prvom podstavku članka 4. te uredbe, naslovljenog „Prethodna prijava koncentracija i predprijavno upućivanje na zahtjev podnositelja prijave“, navodi se:

„Koncentracije koje su, u smislu ove Uredbe, od značaja za cijelu Zajednicu, prijavljuju se [Europskoj komisiji] prije njihove provedbe, a nakon zaključivanja ugovora, objave javnog nadmetanja [ponude za preuzimanje] ili stjecanja kontrolnog udjela.”

- 7 U stavicima 1. i 3. članka 7. Uredbe br. 139/2004, naslovljenog „Privremena odgoda koncentracijâ”, propisuje se:

„1. Koncentracija od značaja za cijelu Zajednicu, prema definiciji iz članka 1. ili koncentracija, koju Komisija treba ispitati prema članku 4. stavku 5., ne provodi se ili prije nego što bude prijavljena ili dok se ne ocijeni sukladnom sa zajedničkim tržištem, prema odluci iz članka 6. stavka 1. točke (b), članka 8. stavka 1. ili 2. ili na temelju pretpostavke, u skladu s člankom 10. stavkom 6.

[...]

3. Komisija može na zahtjev odobriti iznimku od obveza propisanih u stavku 1. ili 2. Zahtjev za odobrenje iznimke mora biti obrazložen. Pri odlučivanju o zahtjevu Komisija uzima u obzir, između ostalog, učinke privremene odgode na jednog ili više poduzetnika koji sudjeluju u koncentraciji ili na treću osobu te moguće ugrožavanje tržišnog natjecanja tom koncentracijom. Takva iznimka može biti podložna uvjetima i obvezama kako bi se osigurali uvjeti učinkovitog tržišnog natjecanja. Zahtjev za iznimkom može se podnijeti, odnosno odobrenje se može izdati u bilo koje vrijeme prije prijavljivanja ili nakon transakcije.”

- 8 U stavku 4. članka 8. te uredbe, naslovljenog „Pravna snaga odluke Komisije”, određuje se:

„Utvrđi li Komisija da je pojedina koncentracija:

- (a) već bila provedena, a ocijenjena je nesukladnom sa zajedničkim tržištem; ili [je]
- (b) bila provedena protivno uvjetu iz odluke, koja je donesena u skladu sa stavkom 2., prema kojoj bi, da tog uvjeta nema, dotična koncentracija ispunjavala kriterij propisan u članku 2. stavku 3. ili, u slučajevima iz članka 2. stavka 4., ne bi ispunjavala kriterije propisane u članku [101. stavku 3. UFEU-a],

Komisija može:

- zahtijevati od predmetnih poduzetnika da ponište koncentraciju, posebno poništavanjem spajanja ili prodaje svih stečenih udjela ili imovine, kako bi ponovo uspostavili stanje prije provedbe predmetne koncentracije; u slučajevima kada ponovna uspostava stanja prije provedbe koncentracije nije moguća poništavanjem koncentracije, Komisija može poduzeti druge prikladne mjere za što skorije uspostavljanje takvog prethodnog stanja,
- narediti bilo koju drugu odgovarajuću mjeru, kako bi predmetni poduzetnici poništili koncentraciju ili poduzeli druge mjere za uspostavljanje prethodnog stanja, u skladu sa svojom odlukom.

U slučajevima iz točke (a) prvog podstavka, mjere navedene u tom podstavku mogu se odrediti ili odlukom iz stavka 3. ili posebnom odlukom.”

9 U skladu s člankom 14. stavcima 2. i 3. navedene uredbe:

„2. Komisija može odlukom odrediti novčane kazne osobama iz članka 3. stavka 1. točke (b) ili predmetnim poduzetnicima, u visini od najviše 10 % ukupnog prihoda predmetnog poduzetnika, u smislu članka 5., ako namjerno ili iz nehaja:

(a) ne prijave koncentraciju, u skladu s člankom 4. ili člankom 22. stavkom 3., prije njezine provedbe, osim ako su za to izričito ovlašteni, u skladu s člankom 7. stavkom 2. ili odlukom donesenom sukladno članku 7. stavku 3.;

(b) provedu koncentraciju, kojom se krši članak 7.;

[...]

3. Pri utvrđivanju iznosa novčane kazne treba uzeti u obzir vrstu, ozbiljnost i trajanje prekršaja [povrede].”

10 U članku 16. te uredbe, naslovljenom „ Preispitivanje od strane Suda”, određuje se:

„Sud ima neograničenu nadležnost, u smislu članka [261. UFEU-a], u vezi s preispitivanjem odluka, kojima Komisija utvrđuje novčanu kaznu ili periodični penal, te može poništiti, smanjiti ili povisiti utvrđenu novčanu kaznu ili periodični penal.”

Pročišćena obavijest o nadležnosti

11 Točke 18. i 54. Pročišćene obavijesti Komisije o nadležnosti prema Uredbi Vijeća (EZ) br. 139/2004 o kontroli koncentracija između poduzetnika (SL 2008., C 95, str. 1.) (u daljnjem tekstu: Pročišćena obavijest o nadležnosti) glase:

„18. Kontrola se također može preuzeti na temelju ugovora. U tom smislu ugovor mora dovesti do kontrole nad upravljanjem drugim poduzetnikom i nad njegovim resursima koja je istovjetna kontroli u slučaju stjecanja dionica ili imovine. Osim prijenosa kontrole nad upravom i resursima, ti ugovori moraju biti obilježeni iznimno dugim trajanjem (obično bez mogućnosti prijevremenog raskida od strane stranke koja dodjeljuje ugovorna prava). [...] Ti ugovori mogu također dovesti do zajedničke kontrole ako vlasnik imovine i poduzetnik koji kontrolira upravljanje njome uživaju prava veta, koja omogućuju blokiranje strateških poslovnih odluka [...]

[...]

54. Stjecanje isključive kontrole postoji kada jedan poduzetnik može sam izvršavati odlučujući utjecaj na drugog poduzetnika. Važno je razlikovati dvije situacije u kojima poduzetnik ima isključivu kontrolu. U prvoj situaciji poduzetnik koji izvršava isključivu kontrolu može donositi strateške poslovne odluke drugog poduzetnika. Ta se ovlast obično ostvaruje stjecanjem većine glasačkih prava. U drugoj situaciji, u kojoj također postoji isključiva kontrola, jedan dioničar može sam blokirati strateške odluke nekog poduzetnika, ali ne može samostalno nametnuti takve odluke (što se naziva negativnom isključivom kontrolom). U tim

okolnostima, taj dioničar zapravo raspolaže ovlašću koja se obično dodjeljuje dioničaru koji osigurava zajedničku kontrolu nad društvom, a to je da blokira donošenje strateških odluka. Za razliku od situacije u zajednički kontroliranom društvu, nijedan drugi dioničar nema istu razinu utjecaja, a dioničar s negativnom isključivom kontrolom nije nužno obvezan na suradnju s drugim pojedinačnim dioničarima u određivanju strategije kontroliranog poduzetnika. Budući da taj dioničar može stvoriti situaciju u kojoj se blokiraju odluke, on stječe odlučujući utjecaj u smislu članka 3. stavka 2., a time i kontrolu u smislu Uredbe o koncentracijama [...].”

Okolnosti spora i sporna odluka

- 12 Okolnosti spora navedene su u točkama 1. do 29. pobijane presude. Za potrebe ove žalbe mogu se sažeti na sljedeći način.

Alticeovo preuzimanje društva PT Portugal

- 13 Altice, multinacionalna kompanija koja pruža telekomunikacijske i teledistribucijske usluge i ima sjedište u Nizozemskoj, sklopio je 9. prosinca 2014. s brazilskim pružateljem telekomunikacijskih usluga Oi SA ugovor o stjecanju dionica (*Share Purchase Agreement*, u daljnjem tekstu: SPA). Tim je ugovorom bilo predviđeno da će Altice, posredstvom svojeg društva kćeri Altice Portugal SA, preuzeti isključivu kontrolu, u smislu članka 3. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 139/2004, nad društvom PT Portugal SGPS SA (u daljnjem tekstu: PT Portugal), pružateljem telekomunikacijskih usluga i multimedije čije se poslovanje odvija u cjelokupnom telekomunikacijskom sektoru u Portugalu.
- 14 Za dovršetak tog stjecanja bilo je potrebno, među ostalim, ishoditi odobrenje Komisije na temelju te uredbe.
- 15 Altice je 2. lipnja 2015. javno objavio da je transakcija dovršena i da mu je preneseno vlasništvo nad dionicama društva PT Portugal.

Faza prije podnošenja prijave

- 16 Altice je 31. listopada 2014. stupio u kontakt s Komisijom kako bi je obavijestio o svojoj namjeri preuzimanja isključive kontrole nad društvom PT Portugal. Dana 5. prosinca 2014. održan je sastanak Alticea i Komisijinih službi.
- 17 Navedeno društvo uputilo je Komisiji 12. prosinca 2014. zahtjev za imenovanje tima zaduženog za postupanje s njegovim spisom te su 18. prosinca 2014. započeli pretprijavni kontakti.
- 18 Dana 26. siječnja 2015. Altice je Komisiji dostavio prijedlog obveza u vezi s prodajom svojih društava kćeri u Portugalu, Cabovisão i ONI.
- 19 Navedeno društvo dostavilo je Komisiji 3. veljače 2015. nacrt obrasca za prijavu, među čijim se priložima nalazio primjerak SPA-a.

Prijava i odluka o uvjetnom odobravanju koncentracije

- 20 Transakcija je službeno prijavljena Komisiji 25. veljače 2015.
- 21 Komisija je 20. travnja 2015. donijela odluku (u daljnjem tekstu: odluka o odobravanju), kojom je transakciju proglasila spojivom s unutarnjim tržištem pod uvjetom poštovanja obveza priloženih toj odluci, među kojima su tužiteljeva prodaja društava kćeri Cabovisão i ONI.

Sporna odluka i postupak koji je doveo do njezina donošenja

- 22 Komisija je 13. travnja 2015. uputila tužitelju zahtjev za dostavljanje podataka u vezi sa sadržajem sastanka njegovih direktora s direktorima društva PT Portugal, koji se održao prije donošenja odluke o odobravanju, a za čije je održavanje saznala iz tiska. Dana 17. travnja 2015. Altice je Komisiji dostavio svoja očitovanja.
- 23 Nakon nekoliko zahtjeva za dostavljanje podataka, kojima je Altice udovoljio, Komisija je u dopisu od 11. ožujka 2016. obavijestila Altice o tome da je pokrenula istragu kako bi utvrdila je li on povrijedio članak 4. stavak 1. i članak 7. stavak 1. Uredbe br. 139/2004.
- 24 Nakon što je zatražila da joj se dostave dodatni dokumenti i podaci, čemu je Altice udovoljio, te nakon sastanka između tog društva i Komisijinih službi, navedena mu je institucija 17. svibnja 2017. uputila obavijest o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku u kojoj je izvela privremeni zaključak o tome da je on povrijedio spomenute odredbe. Altice se 18. kolovoza 2017. pisano očitovao o toj obavijesti.
- 25 Komisija je 24. travnja 2018. donijela spornu odluku.
- 26 U njoj je ta institucija utvrdila da je Altice mogao izvršavati odlučujući utjecaj odnosno da je provodio kontrolu nad društvom PT Portugal prije donošenja odluke o odobravanju i, u pojedinim slučajevima, prije podnošenja prijave, čime je povrijedio članak 7. stavak 1. i članak 4. stavak 1. Uredbe br. 139/2004.
- 27 U točki 4. sporne odluke pojašnjava se zbog čega je Komisija zaključila da je Altice provodio SPA prije nego što je ona odobrila koncentraciju, čime je povrijeđen članak 7. stavak 1. Uredbe br. 139/2004. Konkretno, u točki 4.1. ističe se da su pojedine odredbe SPA-a davale tužitelju pravo veta na odluke o poslovnoj politici društva PT Portugal (u daljnjem tekstu: sporazumi koji su prethodili dovršetku stjecanja). U točki 4.2. opisuju se primjeri Alticeova uplitanja u svakodnevno poslovanje tog društva. U tom pogledu Komisija je utvrdila, s jedne strane, da je Altice u sedam navrata stvarno izvršavao odlučujući utjecaj na poslovanje društva PT Portugal i, s druge strane, da su razmijenjene osjetljive informacije između potonjeg i društva Altice, što je pridonijelo dokazivanju da je ono izvršavalo odlučujući utjecaj na navedeno društvo. U točki 4.3. iznose se Komisijini zaključci u pogledu razloga zbog kojih odredbe SPA-a, kako su opisane u točki 4.1., i postupanje stranaka, kako je opisano u točki 4.2., čine provedbu tog ugovora prije nego što je Komisija proglasila koncentraciju spojivom s unutarnjim tržištem.
- 28 U točki 5. sporne odluke pojašnjava se zbog čega je Komisija zaključila da je Altice provodio transakciju prije prijave koncentracije, čime je povrijedio članak 4. stavak 1. Uredbe br. 139/2004. Prije te prijave postignuti su sporazumi koji su prethodili dovršetku stjecanja, dogodili su se neki od sedam slučajeva stvarnog izvršavanja odlučujućeg utjecaja i razmijenjene su neke osjetljive informacije.

- 29 S obzirom na sve te razloge, Komisija je u člancima 1. i 2. sporne odluke utvrdila da je Altice u najmanju ruku iz nehaja proveo koncentraciju prije nego što je ona bila odobrena, protivno članku 7. stavku 1. Uredbe br. 139/2004, odnosno prije njezine prijave, što je protivno članku 4. stavku 1. te uredbe.
- 30 Na temelju članka 14. stavka 2. Uredbe br. 139/2004, Komisija je u člancima 3. i 4. te odluke izrekla društvu Altice dvije novčane kazne u iznosu od po 62 250 000 eura, za dvije utvrđene povrede.

Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

- 31 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 5. srpnja 2018. Altice je pokrenuo postupak u kojem je ponajprije zahtijevao poništenje sporne odluke i, podredno, poništenje ili smanjenje iznosa novčanih kazni izrečenih mu tom odlukom.
- 32 Odlukom od 6. prosinca 2018. predsjednik sedmog vijeća Općeg suda dopustio je, u skladu sa zahtjevom te institucije, intervenciju Vijeća Europske unije u potporu Komisijinu zahtjevu.
- 33 U prilog osnovanosti svojeg zahtjeva za poništenje sporne odluke Altice je istaknuo prigovor nezakonitosti i četiri tužbena razloga koje je Opći sud ispitao u tri koraka. On je najprije u točkama 54. do 67. pobijane presude odbio prigovor nezakonitosti, koji se odnosi na članak 4. stavak 1. i članak 14. stavak 2. točku (a) Uredbe br. 139/2004. Nadalje, taj je sud u točkama 68. do 259. te presude odbio prva tri tužbena razloga Alticea, koji se odnose na postojanje povrede članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. te uredbe. Naposljetku, u točkama 260. do 277. navedene presude Opći je sud odbio četvrti tužbeni razlog i osobito argumente koji se temelje na povredi načela proporcionalnosti i „načela zabrane dvostrukog kažnjavanja koja se temelji na općim načelima zajedničkim pravnim porecima država članica”. Shodno tomu, navedeni je sud u istoj točki 277. pobijane presude odbio zahtjev za poništenje sporne odluke.
- 34 U prilog osnovanosti svojeg zahtjeva koji se odnosio na iznos novčanih kazni, Altice je istaknuo peti tužbeni razlog, koji se temeljio na nezakonitosti tih kazni i povredi načela proporcionalnosti, a sastojao se od pet dijelova. Opći je sud odbio prva četiri dijela, osobito treći, koji se temeljio na nezakonitosti novčanih kazni zbog nedostatnog obrazloženja u pogledu određivanja njihova iznosa. U okviru petog dijela taj je sud, izvršavajući svoju neograničenu nadležnost, smatrao da valja smanjiti za 10 % iznos novčane kazne izrečene Alticeu za povredu članka 4. stavka 1. Uredbe br. 139/2004 i utvrditi ga u visini od 56 025 000 eura. Naime, Opći je sud istaknuo da je Altice na vlastitu inicijativu obavijestio Komisiju o koncentraciji znatno prije potpisivanja SPA-a i uputio zahtjev za imenovanje tima zaduženog za postupanje s njegovim spisom.

Postupak pred Sudom i zahtjevi stranaka

- 35 Svojom žalbom Altice od Suda zahtijeva da:
- ukine pobijanu presudu;
  - poništi članke 1. do 4. sporne odluke;
  - podredno, smanji novčane kazne izrečene u člancima 3. i 4. sporne odluke, kako ju je izmijenio Opći sud;

- još podrednije, vrati predmet na ponovno suđenje Općem sudu i
- naloži Komisiji snošenje njegovih troškova u žalbenom postupku i postupku pred Općim sudom.

36 Komisija od Suda zahtijeva da:

- odbije žalbu i
- naloži Alticeu snošenje troškova.

37 Vijeće od Suda zahtijeva da:

- odbije prvi žalbeni razlog i
- naloži Alticeu snošenje njegovih troškova u žalbenom postupku.

O žalbi

38 U prilog osnovanosti svoje žalbe Altice ističe šest žalbenih razloga.

Prvi žalbeni razlog

39 U okviru prvog žalbenog razloga Altice prigovara Općem sudu da je počinio pogreške koje se tiču prava prilikom ispitivanja prigovora nezakonitosti usmjerenog protiv članka 4. stavka 1. i članka 14. stavka 2. točke (b) Uredbe br. 139/2004. Taj se žalbeni razlog sastoji od triju dijelova.

Prvi dio prvog žalbenog razloga

– Argumentacija stranaka

40 U okviru prvog dijela prvog žalbenog razloga Altice ističe da je Opći sud u točkama 54. do 58., 60. do 64., 66., 264., 265. i 271. pobijane presude počinio pogrešku koja se tiče prava time što je smatrao da se člankom 4. stavkom 1. i člankom 7. stavkom 1. Uredbe br. 139/2004 nastoje postići „neovisni ciljevi” i nameću dvije različite obveze, odnosno obveza prijave i obveza privremene odgode, koje mogu biti predmet posebnih sankcija.

41 Kao prvo, Altice ističe da se od donošenja Uredbe br. 139/2004 obveza prijave ne može razlikovati od obveze odgode niti se samostalno krši niti može biti predmet posebne sankcije. Naime, iako do povrede članka 4. stavka 1. te uredbe dolazi kada se koncentracija provede prije njezine prijave, ta provedba ulazi upravo u područje primjene članka 7. stavka 1. navedene uredbe.

42 Stoga, prema mišljenju tog društva, suprotno onomu što je Opći sud presudio u točkama 56., 60. do 62. i 271. pobijane presude, tim se odredbama ne nastoje postići „neovisni ciljevi”, nego jedinstveni cilj te stoga služe istom pravnom interesu. Tim se ciljem nastoji osigurati učinkovitost *ex ante* kontrole koncentracija od značaja za cijelu Zajednicu. U tu svrhu, obje navedene odredbe zabranjuju provedbu koncentracije prije njezine prijave. Altice smatra da Opći sud u točki 60.

pobijane presude nije uzeo u obzir činjenicu da članak 7. stavak 1. Uredbe br. 139/2004 zabranjuje ne samo provedbu koncentracije prije nego što je Komisija odobri nego i njezinu provedbu prije prijave toj instituciji.

- 43 Razlikovanja koja je Opći sud proveo u točkama 54., 55., 57. i 58. pobijane presude nemaju utjecaja u tom pogledu jer ne pobijaju Alticeovo stajalište prema kojem se te dvije odredbe primjenjuju na isto postupanje i imaju isti cilj jer zabranjuju provedbu koncentracije prije njezine prijave. Altice je mišljenja da je trajanje povreda relevantno isključivo za ocjenu proporcionalnosti novčanih kazni.
- 44 Nadalje, to društvo navodi da se Opći sud u točkama 56., 66. i 264. pobijane presude pogrešno pozvao, kako bi opravdao činjenicu da se člankom 4. stavkom 1. i člankom 7. stavkom 1. Uredbe br. 139/2004 nastoje postići „neovisni ciljevi”, na sustav „pružanja usluga na jednom mjestu” iz uvodne izjave 8. te uredbe. Njime se samo određuje nadležnost Komisije za kontrolu koncentracija od značaja za cijelu Zajednicu.
- 45 Kao drugo, društvo Altice smatra da je sustav koji je predviđen Uredbom br. 139/2004 samo relikv prošlosti. Ono napominje da je Uredba br. 4064/89 doista sadržavala dvije različite i samostalne obveze, odnosno postupovnu obvezu prijave koncentracije u roku od tjedan dana od sklapanja sporazuma i materijalnu obvezu privremene odgode. Za povredu svake od tih obveza mogla se izreći novčana kazna različite razine.
- 46 Međutim, prilikom donošenja Uredbe br. 139/2004 zakonodavac Unije je u njezinu članku 4. stavku 1. ukinuo rok određen za prijavu koncentracije i odredio obvezu njezine prijave prije provedbe. Istodobno je povećao iznos novčane kazne koja se, na temelju članka 14. stavka 2. točke (a) te uredbe, može izreći u slučaju povrede obveze prijave. Time je, prema Alticeovu mišljenju, tu obvezu pretvorio u materijalnu obvezu neprovođenja koncentracije prije njezine prijave. Pravni okvir koji proizlazi iz tog propusta zakonodavca da ukine ili prilagodi te odredbe je „neuobičajen”.
- 47 Kao treće, na temelju sustavnog tumačenja, Altice dodaje da se u članku 7. stavku 3. Uredbe br. 139/2004 predviđa odstupanje od njezina članka 7. stavka 1. i da ne postoji jednakovrijedna odredba za odstupanje od članka 4. stavka 1. te uredbe. To je zato što bi to odstupanje podrazumijevalo i odstupanje od obveze prijave iz potonje odredbe. Nadalje, u članku 14. stavku 2. točki (a) navedene uredbe izričito se propisuje da se nikakva novčana kazna ne može izreći za povredu članka 4. stavka 1. te uredbe ako je odstupanje odobreno na temelju njezina članka 7. stavka 3.
- 48 Komisija i Vijeće smatraju da taj dio žalbenog razloga valja odbiti kao neosnovan.

– *Ocjena Suda*

- 49 Prvim dijelom prvog žalbenog razloga Altice u biti tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je zaključio da članak 4. stavak 1. i članak 7. stavak 1. Uredbe br. 139/2004 imaju neovisne ciljeve, iako oni, prema njegovu mišljenju, štite jedan te isti pravni interes te su suvišni.
- 50 Valja napomenuti da postoji veza između članka 4. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, kojim se predviđa obveza prijave koncentracije prije njezine provedbe, i članka 7. stavka 1. te uredbe, kojim se predviđa obveza neprovođenja te koncentracije prije njezine prijave i odobravanja. Naime, povreda članka 4. stavka 1. navedene uredbe automatski dovodi do povrede njezina

članka 7. stavka 1., tako da nije moguće predvidjeti povredu prvonavedene odredbe neovisno o povredi drugonavedene (vidjeti u tom smislu presudu od 4. ožujka 2020., Marine Harvest/Komisija, C-10/18 P, EU:C:2020:149, t. 101. i 106.).

- 51 Međutim, u situaciji u kojoj poduzetnik prijavi koncentraciju prije njezine provedbe u skladu s člankom 4. stavkom 1. Uredbe br. 139/2004, moguće je da taj poduzetnik ne poštuje članak 7. stavak 1. te uredbe u slučaju da provede tu koncentraciju prije nego što je Komisija proglasi spojivom s unutarnjim tržištem (presuda od 4. ožujka 2020., Marine Harvest/Komisija, C-10/18 P, EU:C:2020:149, t. 102.).
- 52 Iz toga proizlazi da članak 4. stavak 1. i članak 7. stavak 1. Uredbe br. 139/2004 imaju neovisne ciljeve u okviru sustava „pružanja usluga na jednom mjestu” iz uvodne izjave 8. te uredbe (presuda od 4. ožujka 2020., Marine Harvest/Komisija, C-10/18 P, EU:C:2020:149, t. 103.).
- 53 Naime, s jedne strane, članak 4. stavak 1. navedene uredbe predviđa obvezu činjenja koja se sastoji od obveze prijave koncentracije prije njezine provedbe dok, s druge strane, njezin članak 7. stavak 1. predviđa obvezu nečinjenja, odnosno obvezu da se ta koncentracija ne provede prije njezine prijave i odobravanja. I dok povreda prve od tih obveza čini povredu stanja, povreda druge obveze predstavlja trajnu povredu (vidjeti u tom smislu presudu od 4. ožujka 2020., Marine Harvest/Komisija, C-10/18 P, EU:C:2020:149, t. 104. i 115.).
- 54 Osim toga, člankom 14. stavkom 2. točkama (a) i (b) Uredbe br. 139/2004 predviđaju se zasebne novčane kazne za povredu svake od tih obveza u situaciji u kojoj su one počinjene istodobno, provedbom koncentracije prije njezine prijave Komisiji (vidjeti u tom smislu presudu od 4. ožujka 2020., Marine Harvest/Komisija, C-10/18 P, EU:C:2020:149, t. 105. i 106.). Ta je mogućnost opravdana ciljem te uredbe, a to je, kao što to proizlazi iz njezine uvodne izjave 34., osigurati učinkoviti nadzor koncentracija od značaja za cijelu Zajednicu na način da se poduzetnici obvežu unaprijed prijaviti svoje koncentracije te da se njihova provedba odgodi do donošenja konačne odluke (vidjeti u tom smislu presude od 31. svibnja 2018., Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, t. 42. i od 4. ožujka 2020., Marine Harvest/Komisija, C-10/18 P, EU:C:2020:149, t. 108. i 109.).
- 55 S obzirom na taj cilj, Sud je već odbio tumačenje prema kojem, u slučaju provedbe koncentracije prije njezine prijave, Komisija može sankcionirati samo povredu članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004. Naime, Sud je ocijenio da navedeno tumačenje – s obzirom na to da Komisiji onemogućuje da novčanim kaznama koje izriče provede razlikovanje između situacije u kojoj poduzetnik poštuje obvezu prijave, ali povređuje obvezu odgode i situacije u kojoj on povređuje obje te obveze – ne omogućuje postizanje spomenutog cilja jer povreda obveze prijavljivanja nikada ne bi mogla biti predmet posebne sankcije (vidjeti u tom smislu presudu od 4. ožujka 2020., Marine Harvest/Komisija, C-10/18 P, EU:C:2020:149, t. 107. do 109.).
- 56 S obzirom na navedeno, kao prvo valja utvrditi da je u točkama 54. do 58. i točki 63. pobijane presude Opći sud upravo podsjetio na sudsku praksu navedenu u točkama 50. do 54. ove presude. Iz toga je pravilno zaključio da, unatoč određenom preklapanju, koje je osim toga pravilno uzeo u obzir, članak 4. stavak 1. i članak 7. stavak 1. Uredbe br. 139/2004 imaju neovisne ciljeve, propisuju različite obveze i dovode do povreda različite vrste.
- 57 Na taj način, iako su ta dva cilja dio svrhe Uredbe br. 139/2004, koja se sastoji, kao što je to u biti istaknuto u točki 54. ove presude, od osiguravanja učinkovitosti *ex ante* kontrole koncentracija, riječ je o različitim pojavnim oblicima.

- 58 Stoga je Opći sud u točkama 59. i 62. pobijane presude također pravilno odbio Alticeove argumente koji se temelje na nezakonitosti članka 4. stavka 1. i članka 14. stavka 2. točke (a) Uredbe br. 139/2004 jer su, prema njegovu mišljenju, članak 4. stavak 1. i članak 7. stavak 1. te uredbe suvišni i štite isti pravni interes.
- 59 Iz sudske prakse navedene u točkama 50. do 53. ove presude također proizlazi da se zaključak prema kojem se tim odredbama nastoje postići neovisni ciljevi temelji, suprotno Alticeovim argumentima, na normativnom sadržaju i ciljevima tih dviju odredbi te na općoj strukturi Uredbe br. 139/2004, a ne na njezinoj uvodnoj izjavi 8.
- 60 Kao drugo, iz usporedbe odredbi Uredbe br. 4064/89 i odredbi Uredbe br. 139/2004 ne može se izvesti nikakav drukčiji zaključak. Naime, samo je potonja uredba primjenjiva *ratione temporis* na ovaj predmet.
- 61 Kao treće, argument koji se temelji na članku 7. stavku 3. Uredbe br. 139/2004 ne može se prihvatiti, pri čemu nije potrebno utvrđivati dopušta li se tom odredbom, kao što to tvrdi Altice, da se osim odstupanja od obveze privremene odgode odobri i odstupanje od obveze prijave. Naime, taj argument samo odražava veze koje postoje između tih dviju obveza i koje su pravilno uzete u obzir u sudskoj praksi navedenoj u točkama 50. i 55. ove presude.
- 62 Iz prethodno navedenih razmatranja proizlazi to da prvi dio prvog žalbenog razloga valja odbiti kao neosnovan.

Drugi dio prvog žalbenog razloga

– Argumentacija stranaka

- 63 U okviru drugog dijela prvog žalbenog razloga Altice prigovara Općem sudu da je počinio pogrešku koja se tiče prava time što je smatrao da se kumulativnim izricanjem dviju novčanih kazni na temelju članka 14. stavka 2. Uredbe br. 139/2004 ne povređuje načelo proporcionalnosti.
- 64 Prema mišljenju tog društva, suprotno onomu što je Opći sud presudio u točkama 65. i 273. pobijane presude, mogućnost kumulativnog izricanja dviju novčanih kazni za isto postupanje iste osobe, kojim se povređuju dvije obveze namijenjene zaštiti istog cilja, kao takva je očito protivna načelu proporcionalnosti, s obzirom na to da navedeno kumuliranje sankcija nije nužno te je pretjerano.
- 65 Cilj učinkovitosti *ex ante* kontrole koncentracija bio bi u cijelosti postignut manje strogom mjerom koja se sastoji od izricanja, na temelju članka 14. stavka 2. točke (b) Uredbe br. 139/2004, samo jedne novčane kazne kojom se istodobno sankcionira povreda obveze prijave i povreda obveze privremene odgode, pri čemu su obje navedene u članku 7. stavku 1. te uredbe. Vodeći računa o vrsti, ozbiljnosti i trajanju povrede, Komisija može prilagođavati novčanu kaznu izrečenu za povredu te odredbe, ovisno o tome je li poduzetnik povrijedio obje te obveze ili samo drugu.
- 66 Komisija i Vijeće smatraju da taj dio žalbenog razloga valja odbiti kao neosnovan.

– *Ocjena Suda*

- 67 U točki 65. pobijane presude, koju Altice osporava u okviru drugog dijela prvog žalbenog razloga, Opći je sud zaključio da se ne može smatrati da je to što je isto tijelo izreklo dvije sankcije za isto postupanje u jednoj te istoj odluci samo po sebi protivno načelu proporcionalnosti. Spomenuti sud ponovio je taj zaključak u točki 273. navedene presude, koju Altice također osporava.
- 68 Kao prvo, valja istaknuti da se ovaj dio žalbenog razloga temelji na pretpostavci da se obvezama predviđenima u članku 4. stavku 1. i članku 7. stavku 1. Uredbe br. 139/2004 nastoji zaštititi isti cilj. Međutim, ta je pretpostavka oborena u okviru razmatranja prvog dijela ovog žalbenog razloga. Stoga se Alticeova tvrdnja može samo odbaciti.
- 69 Kao drugo, valja podsjetiti na to da načelo proporcionalnosti, koje je dio općih načela prava Unije, zahtijeva da su akti institucija Unije prikladni za ostvarenje legitimnih ciljeva koje slijedi zakonodavstvo o kojem je riječ i da ne prekoračuju granice onoga što je nužno za postizanje tih ciljeva. U slučaju kada postoji izbor između više prikladnih mjera, valja upotrijebiti najmanje ograničavajuću, a uzrokovane nepovoljnosti ne smiju biti neproporcionalne u odnosu na ciljeve koji se žele postići (vidjeti u tom smislu presudu od 16. veljače 2022., Mađarska/Parlament i Vijeće, C-156/21, EU:C:2022:97, t. 340. i navedenu sudsku praksu).
- 70 U ovom slučaju, članak 14. stavak 2. Uredbe br. 139/2004 ovlašćuje Komisiju, u svojim točkama (a) i (b), da odlukom izrekne novčane kazne zbog toga što su poduzetnici povrijedili njezin članak 4. stavak 1. i članak 7. stavak 1., pri čemu se pojašnjava da je iznos svake od tih novčanih kazni ograničen na najviše 10 % ukupnog prihoda koji su ostvarili ti poduzetnici. U skladu s člankom 14. stavkom 3. navedene uredbe, pri utvrđivanju iznosa svake od novčanih kazni treba uzeti u obzir vrstu, ozbiljnost i trajanje povrede.
- 71 Kao što to proizlazi iz točaka 54. i 55. ove presude, ta mogućnost da se u okviru iste odluke izreknu dvije novčane kazne zbog toga što su jednim te istim postupanjem povrijeđene dvije samostalne obveze prikladna je za osiguranje učinkovite kontrole koncentracija koje su od značaja za cijelu Zajednicu i nužna u tu svrhu. Nadalje, prilikom određivanja iznosa svake od novčanih kazni, unutar gornje granice od 10 % ukupnog prihoda predmetnih poduzetnika, uzimajući u obzir vrstu, ozbiljnost i trajanje povrede, Komisija mora paziti na poštovanje načela proporcionalnosti prilikom provedbe odredbi Uredbe br. 139/2004.
- 72 U tim okolnostima Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točkama 65. i 273. pobijane presude zaključio da se ne može smatrati da je to što je isto tijelo izreklo dvije sankcije za isto postupanje u jednoj te istoj odluci samo po sebi protivno načelu proporcionalnosti. Međutim, na tom je tijelu da osigura da sve novčane kazne uzete zajedno budu proporcionalne vrsti povrede (vidjeti po analogiji presudu od 3. travnja 2019., Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie, C-617/17, EU:C:2019:283, t. 38.).
- 73 Iz toga proizlazi da drugi dio prvog žalbenog razloga valja odbiti kao neosnovan.

Treći dio prvog žalbenog razloga

– Argumentacija stranaka

- 74 U okviru trećeg dijela prvog žalbenog razloga Altice ističe da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je ocijenio da se kumulativnim izricanjem dviju novčanih kazni na temelju članka 14. stavka 2. Uredbe br. 139/2004 ne povređuje zabrana dvostrukog kažnjavanja sadržana u općim načelima zajedničkim pravnim porecima država članica, kojima se uređuje sukob zakona.
- 75 Altice tvrdi, kao prvo, da je Opći sud pogrešno propustio ispitati njegovu argumentaciju u okviru prigovora nezakonitosti koja se temelji na tom općem načelu prava Unije.
- 76 Kao drugo, spomenuto društvo ističe da je Opći sud u točki 274. pobijane presude počinio pogrešku koja se tiče prava. Naime, suprotno onomu što je navedeno u toj točki, Sud u točkama 117. i 118. presude od 4. ožujka 2020., Marine Harvest/Komisija (C-10/18 P, EU:C:2020:149), nije odbio argumentaciju koja se temeljila na tom načelu jer u uvjetima nepodnošenja prigovora nezakonitosti nije odlučivao o usklađenosti članka 4. stavka 1. i članka 14. stavka 2. točke (a) Uredbe br. 139/2004 s načelom zabrane dvostrukog kažnjavanja.
- 77 Uostalom, nije važno je li zakonodavac jednu povredu kvalificirao kao težu od druge ili je neku odredbu definirao kao primarno primjenjivu. Načela koja se odnose na stjecaj kaznenih djela, razvijena kako bi se popunila praznina nastala činjenicom da zakonodavac nije proveo takvu kvalifikaciju protive se, prema Alticeovu mišljenju, tomu da se istom počinitelju povrede izreknu dvije novčane kazne za isto postupanje, kako bi se zaštitio isti pravni interes.
- 78 U tom pogledu Opći je sud uostalom propustio uzeti u obzir šest pravnih mišljenja koja mu je dostavio Altice.
- 79 Kao treće, u skladu s „načelom sukoba zakona” i „načelom konsumpcije”, povreda članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004 u predmetnom slučaju obuhvaća povredu njezina članka 4. stavka 1. Altice naime smatra da je prvonavedena odredba šira i da u cijelosti obuhvaća obvezu sadržanu u drugonavedenoj odredbi. Kako bi se izbjeglo izricanje prekomjerne novčane kazne, valja stoga primijeniti isključivo članak 7. stavak 1. te uredbe. Stoga se primjenjuje petogodišnji rok zastare.
- 80 Komisija i Vijeće osporavaju Alticeove argumente i smatraju da je taj dio žalbenog razloga neosnovan.

– Ocjena Suda

- 81 Kao prvo, u dijelu u kojem Altice prigovara Općem sudu da se u okviru prigovora nezakonitosti koji je istaknuo nije izjašnjavao o njegovim argumentima koji se odnose na „opća načela zajednička pravnim porecima država članica, kojima se uređuje sukob zakona”, valja napomenuti da je Opći sud odbio te argumente u točkama 60. do 62. pobijane presude uz pojašnjenje da se člankom 4. stavkom 1. i člankom 7. stavkom 1. Uredbe br. 139/2004 nastoje postići neovisni ciljevi.
- 82 Iz zahtjeva istaknutog u prvom stupnju proizlazi da je taj dio prigovora nezakonitosti koji je istaknuo Altice neodvojivo povezan s njegovom tvrdnjom da te odredbe štite jedan te isti pravni interes.

- 83 Stoga se Općem sudu ne može prigovoriti da se nije izričito i detaljno izjasnio o svim argumentima koje je Altice iznio u navedenom dijelu.
- 84 Kao drugo, u točki 274. pobijane presude Opći je sud zaključio da je Sud u točkama 117. i 118. presude od 4. ožujka 2020., Marine Harvest/Komisija (C-10/18 P, EU:C:2020:149) već odbio argument sličan onomu društva Altice, koji počiva na „načelu zabrane dvostrukog kažnjavanja koja se temelji na općim načelima zajedničkim pravnim porecima država članica”.
- 85 Taj zaključak ne sadržava nikakvu pogrešku koja se tiče prava.
- 86 Naime, u potonjoj presudi, osobito u njezinim točkama 117. i 118., Sud je ocijenio da, pod pretpostavkom da je takvo načelo relevantno, ono ne može spriječiti izricanje dviju novčanih kazni za povrede članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004 počinjene istim postupanjem s obzirom na to da u njoj ne postoji odredba koja bi bila „primarno primjenjiva”, a navedene odredbe imaju neovisne ciljeve. Opći je sud stoga mogao, a da pritom ne počini pogrešku koja se tiče prava, temeljiti svoju ocjenu Alticeovih argumenata na navedenoj presudi iako u predmetu koji je doveo do te presude Sudu nije bio podnesen prigovor nezakonitosti.
- 87 U tim okolnostima nije bilo potrebno ni to da Opći sud izričito uzme u obzir različita mišljenja i vještačke nalaze koje mu je dostavilo to društvo.
- 88 Kao treće, Alticeovu argumentaciju, kako je sažeta u točki 79. ove presude, treba odbiti jer se temelji na pretpostavci da članak 4. stavak 1. i članak 7. stavak 1. Uredbe br. 139/2004 imaju jedan te isti cilj te su suvišni. Naime, ta je pretpostavka oborena u okviru razmatranja prvog dijela ovog žalbenog razloga.
- 89 Iz prethodno navedenih razmatranja proizlazi to da valja odbiti kao neosnovan treći dio prvog žalbenog razloga i, posljedično, taj žalbeni razlog u cijelosti.

Drugi žalbeni razlog

Argumentacija stranaka

- 90 U okviru drugog žalbenog razloga Altice osporava točke 260. do 278. i točku 328. pobijane presude.
- 91 Navedeno društvo najprije tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava i povrijedio načelo proporcionalnosti time što je zaključio da se to načelo „kao takvo” ne primjenjuje na izricanje dviju novčanih kazni za povredu članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004 i time što nije provjerio jesu li dvije izrečene novčane kazne proporcionalne počinjenim povredama.
- 92 Kao prvo, budući da se Opći sud u točkama 264., 265. i 270. pobijane presude pozvao na neovisne ciljeve tih dviju odredbi Uredbe br. 139/2004, Altice upućuje na prvi žalbeni razlog.
- 93 Kao drugo, kada je riječ o načelu proporcionalnosti, Altice podsjeća na to da, iako se načelu *ne bis in idem* ne protivi to da tijelo nadležno za tržišno natjecanje izrekne dvije novčane kazne jednom poduzetniku u jedinstvenoj odluci za isto djelo, to tijelo ipak mora ispitati jesu li novčane kazne, promatrane zajedno, proporcionalne vrsti povrede. Međutim, Opći sud, prema tvrdnjama tog

društva, nije proveo to ispitivanje. Nadalje, kada je smanjio iznos novčane kazne izrečene za povredu članka 4. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, to nije učinio kako bi osigurao proporcionalnost dviju izrečenih novčanih kazni.

- 94 Prema Alticeovu mišljenju, izricanje druge novčane kazne za isto postupanje kako bi se zaštitio isti pravni interes po definiciji je nepotrebno i pretjerano.
- 95 Kao drugo, spomenuto društvo smatra da je Opći sud također povrijedio zabranu dvostrukog kažnjavanja sadržanu u općim načelima zajedničkim pravnim porecima država članica, kojima se uređuje sukob zakona, time što je odbio priznati da izricanje dviju novčanih kazni povređuje tu zabranu, koja čini opće načelo prava Unije.
- 96 U tom pogledu Altice upućuje na argumentaciju koju je razvio u okviru prvog žalbenog razloga. Dodaje da je riječ o idealnom stjecaju povreda ako treba smatrati da se člankom 4. stavkom 1. i člankom 7. stavkom 1. Uredbe br. 139/2004 nastoje zaštititi različiti pravni interesi. Stoga smatra da valja pribjeći načelu uračunavanja, koje se primjenjuje zbog razloga navedenih u okviru trećeg dijela prvog žalbenog razloga i, prema tome, uzeti u obzir iznos prve izrečene sankcije prilikom određivanja iznosa druge. Slijedom navedenog, Altice je mišljenja da je Opći sud u točki 328. pobijane presude počinio pogrešku koja se tiče prava time što je na temelju pogrešnog tumačenja presude od 26. listopada 2017., *Marine Harvest/Komisija* (T-704/14, EU:T:2017:753, t. 344.) odbacio primjenjivost tog načela.
- 97 Komisija smatra da je taj žalbeni razlog neosnovan.

Ocjena Suda

- 98 Najprije valja istaknuti da se drugi žalbeni razlog u velikoj mjeri temelji na upućivanju na argumente koje je Altice već iznio u prilog prvom žalbenom razlogu. Budući da su ti argumenti odbijeni u okviru ispitivanja potonjeg, drugi žalbeni razlog ne može se prihvatiti.
- 99 U preostalom dijelu, kao prvo, tvrdnja o povredi načela proporcionalnosti nije dovoljno potkrijepljena, tako da je treba odbaciti kao nedopuštenu.
- 100 Kao drugo, Altice tvrdi da je načelo uračunavanja primjenjivo u slučaju „stjecaja povreda”, zbog razloga iznesenih u okviru trećeg dijela prvog žalbenog razloga. Riječ je o slučaju u kojem se člankom 4. stavkom 1. i člankom 7. stavkom 1. Uredbe br. 139/2004 štite različiti pravni interesi. Međutim, valja napomenuti da, iako se treći dio temelji na pretpostavci da te odredbe štite isti pravni interes i da ovaj predmet odgovara slučaju sukoba zakona, Altice nije pojasnio zašto bi se ti razlozi u tim okolnostima mogli primijeniti.
- 101 Što se tiče njegova upućivanja u tom kontekstu na točku 344. presude od 26. listopada 2017., *Marine Harvest/Komisija* (T-704/14, EU:T:2017:753), navedenu u točki 328. pobijane presude, njegova argumentacija temelji se na pogrešnom tumačenju te točke 344. Naime, u njoj je Opći sud jasno isključio primjenjivost načela uračunavanja na situaciju u kojoj se više sankcija izriče u jednoj te istoj odluci, čak i ako su one izrečene za ista djela. Stoga je ta argumentacija neosnovana.
- 102 Iz toga proizlazi da drugi žalbeni razlog treba odbaciti kao djelomično nedopušten i odbiti kao djelomično neosnovan.

Treći, četvrti i peti žalbeni razlog

- 103 Svojim trećim, četvrtim i petim žalbenim razlogom Altice osporava ocjene koje je Opći sud dao o Komisijinu utvrđenju prema kojem je to društvo provelo koncentraciju, u smislu članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, prije njezine prijave toj instituciji i njezina odobravanja.
- 104 Komisija ističe da su ta tri žalbena razloga bespredmetna i u svakom slučaju neosnovana.

Relevantnost trećeg, četvrtog i petog žalbenog razloga

– Argumentacija stranaka

- 105 Komisija ističe da se utvrđenje iz sporne odluke prema kojem je Altice proveo koncentraciju, u smislu članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, prije njezine prijave toj instituciji i njezina odobravanja temeljilo na trima elementima. Riječ je, kao prvo, o postojanju dogovora koji su prethodili dovršetku stjecanja, kao drugo, o stvarnom uplitanju društva Altice u poslovanje društva PT Portugal i, kao treće, razmjenama informacija koje su pridonijele dokazivanju da je Altice izvršavao odlučujući utjecaj na društvo PT Portugal.
- 106 Međutim, u svojem trećem, četvrtom i petom žalbenom razlogu Altice osporava samo ocjene Općeg suda koje se tiču prvog i trećeg elementa. Kada je riječ o drugom elementu, Altice se ograničio na navod da Komisijini zaključci izvedeni u odjeljku 4.2.1. sporne odluke podrazumijevaju postojanje njegova prava veta na predmetne strateške odluke društva PT Portugal, što on osporava. Komisija smatra spomenuti navod neosnovanim jer ni ta odluka ni pobijana presuda ne uvjetuju zaključak o stvarnom izvršavanju Alticeova odlučujućeg utjecaja na aspekte poslovne strategije društva PT Portugal time da mu SPA daje takvo pravo veta. Stoga, prema mišljenju te institucije, Altice doista nije osporavao meritorne zaključke Općeg suda koji se tiču postupanja opisanog u tom odjeljku 4.2.1. i ispitanog u točkama 170. do 218. pobijane presude.
- 107 Prema tome, budući da ti zaključci sami po sebi mogu opravdati utvrđenje o njegovoj provedbi koncentracije, treći, četvrti i peti žalbeni razlog je bespredmetan.
- 108 Altice u svojoj replici osporava sve te argumente.

– Ocjena Suda

- 109 Kao što to pravilno ističe Komisija i kao što to proizlazi iz točaka 27. i 28. ove presude, ta se institucija u spornoj odluci oslonila na tri elementa kako bi utvrdila da je Altice proveo koncentraciju, u smislu članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, prije njezine prijave toj instituciji i njezina odobravanja. Kao prvo, sporazumi koji su prethodili dovršetku stjecanja omogućili su tom društvu izvršavanje odlučujućeg utjecaja na poslovanje društva PT Portugal. Kao drugo, sedam slučajeva pokazuje Alticeovo stvarno uplitanje u poslovanje spomenutog društva. Kao treće, razmjene informacija pridonijele su dokazivanju da je on izvršavao odlučujući utjecaj na to društvo.

- 110 Opći sud ispitao je osnovanost tih ocjena u okviru prvih triju Alticeovih žalbenih razloga, koji se odnose na postojanje povrede na temelju članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004. U tom se kontekstu navedeni sud izjasnio, među ostalim, o pojmu „provedba” koncentracije u smislu tih odredbi (točke 76. do 89. pobijane presude), o sporazumima koji su prethodili dovršetku stjecanja (točke 94. do 105., 108. do 133. i 136. do 155. te presude), o sedam navodnih slučajeva stvarnog izvršavanja odlučujućeg utjecaja na društvo PT Portugal (točke 173. do 218. navedene presude) te o razmjenama informacija (točke 221. do 242. te presude).
- 111 U okviru trećeg, četvrtog i petog žalbenog razloga Altice u biti osporava ocjene Općeg suda koje se odnose na pojam „provedba” koncentracije u smislu članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, sporazume koji su prethodili dovršetku stjecanja i razmjene informacija.
- 112 Stoga je točno da, kao što to ističe Komisija, Altice u prilog svojoj žalbi nije istaknuo žalbeni razlog kojim bi posebno osporavao ocjene Općeg suda koje se tiču sedam navodnih slučajeva stvarnog izvršavanja odlučujućeg utjecaja.
- 113 Međutim, u okviru trećeg dijela trećeg žalbenog razloga to društvo dovodi u pitanje relevantnost kriterija koji je Opći sud primijenio za ocjenu ne samo sporazuma koji su prethodili dovršetku stjecanja, o kojima je riječ u trećem žalbenom razlogu, nego i sedam slučajeva stvarnog izvršavanja odlučujućeg utjecaja na društvo PT Portugal. Tako je Opći sud u tom kontekstu na taj kriterij uputio osobito u točkama 190. i 201. pobijane presude.
- 114 Isto tako, kao što to proizlazi iz točke 91. žalbe, četvrtim žalbenim razlogom, koji se odnosi na tumačenje pojma „pravo veta” koje je izveo Opći sud, želi se u konačnici oboriti, među ostalim, pretpostavka na koju se taj sud oslonio prilikom provjere Komisijinih ocjena sedam navodnih slučajeva stvarnog izvršavanja odlučujućeg utjecaja.
- 115 Prema tome, suprotno onomu što tvrdi Komisija, treći, četvrti i peti žalbeni razlog ne mogu se odbiti kao bespredmetni.
- 116 Stoga valja ocijeniti njihovu osnovanost.

Treći žalbeni razlog

– Argumentacija stranaka

- 117 U okviru trećeg žalbenog razloga Altice u biti tvrdi da je Opći sud počinio pogreške koje se tiču prava time što je zaključio da sporazumi koji su prethodili dovršetku stjecanja čine „provedbu” koncentracije u smislu članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004. Taj se žalbeni razlog sastoji od triju dijelova.
- 118 U okviru njegova prvog dijela Altice osporava točke 69. do 89., 96., 132. i 144. pobijane presude, u kojima je Opći sud zaključio da mu je samo potpisivanje SPA-a „omogućilo izvršavanje odlučujućeg utjecaja” nad društvom PT Portugal i da je to potpisivanje bilo jednako provedbi koncentracije. Time je Opći sud pomiješao pojam „koncentracija” iz članka 3. Uredbe br. 139/2004 i pojam „provedba” iz članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. te uredbe, te je drugonavedenom pojmu dao preširok doseg.

- 119 Kao prvo, „mogućnost izvršavanja odlučujućeg utjecaja” odgovara, prema Alticeovu mišljenju, definiciji „kontrole” u smislu članka 3. stavka 2. Uredbe br. 139/2004 i stoga pojmu „koncentracija” u smislu njezina članka 3. Međutim, pojam „koncentracija” izvan je dohvata pojma „provedba”, koji se ne navodi u članku 3. Taj pojam stoga nužno znači više od mogućnosti izvršavanja odlučujućeg utjecaja.
- 120 Isto tako, tekst članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. navedene uredbe upućuje na razliku između sporazuma koji dovodi do „koncentracije” koju valja prijaviti i njezine kasnije „provedbe”. U ovom slučaju, potpisivanje SPA-a već je činilo „koncentraciju” koju je trebalo prijaviti, ali još ne i „provedenu” koncentraciju. Do provedbe je došlo u trenutku prijenosa svih dionica društva PT Portugal na Altice.
- 121 Na teleološkom planu nijedna od praksi koje je Opći sud ispitao u pobijanoj presudi nije ugrozila kontrolu koncentracija s obzirom na okolnosti ovog slučaja, odnosno pretprijavu koncentracije, prijedlog korektivnih mjera i prijenos dionica tek nakon odobrenja.
- 122 Kao drugo, Altice prigovara Općem sudu da je primijenio široko tumačenje pojma „provedba” time što je njime obuhvatio samo potpisivanje sporazuma koji su prethodili dovršetku stjecanja. Prema njegovu mišljenju, ne može se smatrati da je koncentracija provedena zbog tih sporazuma i situacija koje je ispitao Opći sud, s obzirom na to da Komisija nije mogla na temelju članka 8. stavka 4. Uredbe br. 139/2004 naložiti poništenje koncentracije ili prijenos svih predmetnih dionica ili imovine kako bi se ponovno uspostavila situacija tržišnog natjecanja prije potpisivanja SPA-a. Naime, dionice i imovina društva PT Portugal ostali su pod isključivom kontrolom društva Oi do zaključenja transakcije nakon Komisijina odobravanja. Altice tvrdi da je Opći sud stoga počinio pogrešku koja se tiče prava time što je u točkama 69. do 88. pobijane presude odbio njegove argumente s tim u vezi.
- 123 Osim toga, Opći je sud u točki 87. pobijane presude iskrivio Alticeov argument iz točke 47. zahtjeva istaknutog u prvom stupnju, time što je u biti pomiješao pojam „koncentracija”, koji je sam upotrebljavao i pojam „provedba”, kojim se koristilo to društvo. Posljedično, točka 88. te presude ne može učinkovito opovrgnuti Alticeovu tvrdnju.
- 124 U okviru drugog dijela trećeg žalbenog razloga Altice prigovara Općem sudu da je počinio pogreške koje se tiču prava prilikom tumačenja i primjene, u točkama 95. do 97. te u točki 113. i sljedećima pobijane presude, pojmova „djelomična provedba” i doprinos „trajnoj promjeni kontrole”, s obzirom na presudu od 31. svibnja 2018., Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371).
- 125 Na temelju točke 46. te presude Opći je sud zaključio da se članak 7. Uredbe br. 139/2004 primjenjuje na „djelomične provedbe” koncentracije kada stranke „provode operacije koje pridonose trajnoj promjeni kontrole nad ciljnim poduzetnikom”. Međutim, društvo Altice smatra da, s obzirom na točku 49. navedene presude i Pročišćenu obavijest o nadležnosti, transakcije koje nisu nužne za postizanje promjene kontrole nisu obuhvaćene tim člankom jer ne pokazuju izravnu funkcionalnu povezanost s provedbom koncentracije.
- 126 Štoviše, iz točaka 43. do 45. i točke 52. te presude proizlazi da se članak 7. stavak 1. Uredbe br. 139/2004 primjenjuje samo na transakcije koje su pridonijele trajnoj promjeni kontrole. U tom je kontekstu, prema Alticeovu mišljenju, Opći sud u točki 95. pobijane presude počinio pogrešku koja se tiče prava time što je ocijenio da se zahtjev trajne promjene kontrole ne odnosi na trajanje sporazuma koji su prethodili dovršetku stjecanja.

- 127 Opći je sud stoga počinio pogrešku koja se tiče prava time što je zaključio da su ti sporazumi sami po sebi pridonijeli trajnoj promjeni kontrole, iako nisu bili nužni za postizanje te promjene prijenosom dionica društva PT Portugal, nisu pridonijeli toj promjeni te su kratko trajali.
- 128 U okviru trećeg dijela trećeg žalbenog razloga Altice prigovara Općem sudu da je počinio pogrešku koja se tiče prava time što je u točkama 102. do 105., 117., 120., 121., 130. i 131. pobijane presude ocijenio da sporazumi koji su prethodili dovršetku stjecanja, da bi ih se smatralo akcesornim ograničenjima koja nisu obuhvaćena zabranom iz članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, nužno moraju očuvati vrijednost ciljnog poduzetnika.
- 129 Altice tvrdi da je Sud u presudi od 31. svibnja 2018., Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), zaključio da se zabrana sadržana u članku 7. stavku 1. Uredbe br. 139/2004 ne primjenjuje na operaciju koja prethodi dovršetku koncentracije, a u odnosu na nju je akcesorna ili pripremna. Sud se u tom kontekstu uopće nije pozvao na kriterij povezan s očuvanjem vrijednosti ciljnog poduzetnika, koji ne proizlazi ni iz te uredbe ni iz Obavijesti Komisije o ograničenjima koja su potrebna za provedbu koncentracije i izravno se na nju odnose (SL 2005., C 56, str. 24.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 5., str. 134.).
- 130 Štoviše, na globalnoj je razini utvrđeno da u praksi sporazumi koji prethode dovršetku stjecanja imaju odlučujuću ulogu u očuvanju integriteta ciljnog poduzetnika od trenutka potpisivanja sporazuma do trenutka dovršetka stjecanja. Bilo bi uobičajeno obvezati prodavatelja na to da se savjetuje s kupcem o određenim mjerama koje se odnose na upravljanje prenesenom djelatnošću, ako su poduzete u razdoblju prije dovršetka stjecanja, kako kupac ne bi tražio naknadu štete zbog donošenja takvih mjera.
- 131 Komisija smatra da je treći žalbeni razlog neosnovan.

– *Ocjena Suda*

- 132 U okviru trećeg žalbenog razloga, čija tri dijela valja ispitati zajedno, društvo Altice u biti osporava tumačenje koje je Opći sud dao pojmu „provedba” koncentracije u smislu članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004 kao i njegovu primjenu u ovom slučaju u pogledu sporazuma koji su prethodili dovršetku stjecanja.
- 133 Najprije valja pojasniti da, iako je žalbeni razlog formalno usmjeren protiv brojnih točaka pobijane presude, u nekima se od njih samo sažeto iznose Alticeovi argumenti. Tumačenje pojma „provedba” koje je dao Opći sud u biti proizlazi iz točaka 76., 77., 83. do 85., 87., 95., 96., 102. do 104., 117., 121., 130., 131. i 144. pobijane presude. Stoga ocjenu Suda valja usredotočiti na te točke, koje osporava Altice.
- 134 Kao prvo, navedeno društvo prigovara Općem sudu da je pomiješao pojmove „koncentracija” i „provedba” koncentracije te drugonavedenom pojmu dao preširok doseg.
- 135 U tom pogledu valja podsjetiti na to da se člankom 4. stavkom 1. Uredbe br. 139/2004 predviđa obveza prijave Komisiji koncentracija od značaja za cijelu Zajednicu prije njihove provedbe. U članku 7. stavku 1. te uredbe propisuje se samo to da se koncentracija ne provodi prije nego što bude prijavljena ili dok se ne ocijeni sukladnom sa zajedničkim tržištem.
- 136 Ni u jednoj ni u drugoj odredbi ne definira se što se podrazumijeva pod „provedbom” koncentracije.

- 137 Međutim, uzimajući u obzir, kao prvo, ciljeve Uredbe br. 139/2004, a to je osiguravanje učinkovitosti *ex ante* kontrole koncentracija, kao drugo, pojam „koncentracija” u smislu članka 3. te uredbe i, kao treće, opću strukturu navedene uredbe, Sud je već ocijenio da provedba koncentracije, u smislu članka 7. navedene uredbe, nastaje čim njezini sudionici provedu operacije koje pridonose trajnoj promjeni kontrole nad ciljnim poduzetnikom. U tom smislu, kontrola proizlazi iz mogućnosti, stečene pravima, ugovorom ili bilo kojim drugim sredstvima, izvršavanja odlučujućeg utjecaja na poduzetnikovu djelatnost (vidjeti u tom smislu presudu od 31. svibnja 2018., Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, t. 41. do 46., 52., 53., 59. i 61.).
- 138 Na taj je način Sud ocijenio da svaka djelomična provedba koncentracije potpada pod područje primjene članka 7. Uredbe br. 139/2004. Naime, ako bi strankama koje sudjeluju u koncentraciji bilo zabranjeno provesti koncentraciju samo jednom operacijom, ali bi im bilo dopušteno do istog rezultata doći uzastopnim djelomičnim operacijama, to bi dovelo do smanjenja korisnog učinka zabrane iz članka 7. Uredbe br. 139/2004 te bi na taj način ugrozilo prethodni karakter kontrole predviđene tom uredbom kao i ostvarivanje njezinih ciljeva (presuda od 31. svibnja 2018., Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, t. 47.).
- 139 Zbog istih razloga te uzimajući u obzir vezu između članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, kako je istaknuta u točki 50. ove presude, navedeno se tumačenje nameće i u pogledu pojma „provedba” iz članka 4. stavka 1. te uredbe.
- 140 U točkama 76., 77., 83. i 84. pobijane presude Opći je sud primijenio upravo tu sudsku praksu nakon što je podsjetio na njezine glavne zaključke. U skladu s tom praksom, on je u biti pravilno ocijenio, u točkama 77. i 84. te presude, da se koncentracija može provesti čim se nekom operacijom stekne mogućnost izvršavanja odlučujućeg utjecaja na ciljnog poduzetnika te je u točki 83. te presude također pravilno zaključio da svaka djelomična provedba koncentracije potpada pod područje primjene članka 7. Uredbe br. 139/2004.
- 141 Stoga treba odbiti Alticeovu argumentaciju prema kojoj je Opći sud pomiješao pojmove „koncentracija” i „provedba” te drugonavedenom pojmu dao preširok doseg.
- 142 S tim u vezi spomenuto se društvo također pogrešno poziva na članak 8. stavak 4. Uredbe br. 139/2004 kako bi zaključilo da je provedba koncentracije ograničena na situacije u kojima Komisija može naložiti njezino poništenje ako odbije odobriti je. Naime, s jedne strane, kao što je to Opći sud pravilno i bez iskrivljavanja Alticeovih pismena utvrdio u točki 87. pobijane presude, ta odredba ograničava se na definiranje ovlasti Komisije u slučaju utvrđenja povrede. Suprotno tomu, ona ne sadržava nikakvu definiciju pojmova „koncentracija” i „provedba”. S druge strane, tumačenje koje predlaže Altice dovelo bi do ograničavanja dosega obveza iz članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, uz opasnost od dovođenja u pitanje učinkovitosti *ex ante* kontrole koncentracija.
- 143 Kao drugo, Altice kritizira razmatranja Općeg suda koja se odnose na pojam „djelomična provedba” koncentracije.
- 144 Kada je riječ, kao prvo, o pojmu „trajne promjene kontrole”, Opći je sud u točkama 85., 95. i 96. pobijane presude pojasnio da čak i vremenski ograničeno postupanje može pridonijeti trajnoj promjeni kontrole, s obzirom na to da ta promjena, a ne operacije koje mogu pridonijeti koncentraciji, mora biti trajna da bi postojala koncentracija.

- 145 Suprotno Alticeovim navodima, ta ocjena ne sadržava nikakvu pogrešku koja se tiče prava. Naime, s jedne strane, iz članka 3. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, o kojem treba voditi računa prilikom utvrđivanja doseg pojma „provedba” koncentracije u smislu članaka 4. i 7. te uredbe, nedvojbeno proizlazi da provedba koncentracije zahtijeva „trajnu promjenu kontrole”. S druge strane, kao što to proizlazi iz točaka 137. i 138. ove presude, svaku operaciju koja pridonosi trajnoj promjeni kontrole nad ciljnim poduzetnikom treba smatrati barem djelomičnom provedbom koncentracije, koja je obuhvaćena člankom 4. stavkom 1. i člankom 7. stavkom 1. Uredbe br. 139/2004. Drugim riječima, promjena kontrole mora biti trajna, a ne operacija koja pridonosi njezinoj provedbi, koja može biti i privremena.
- 146 Kada je riječ, kao drugo, o ocjeni pitanja mogu li akcesorne mjere koje nisu nužne za promjenu kontrole pridonijeti provedbi koncentracije, valja napomenuti da je u točkama 98. i 99. pobijane presude, koje se ne osporavaju u okviru ovog žalbenog razloga, Opći sud zaključio da, s obzirom na presudu od 31. svibnja 2018., Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371, t. 60.), akcesorne i pripremljene mjere kao takve nisu isključene iz područja primjene članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004. U tom pogledu, Opći je sud u točki 99. pobijane presude utvrdio da Sud nije razvio kriterij za utvrđivanje vjerojatnog akcesornog i pripremljenog karaktera predmetne mjere. Osim toga, Opći je sud u točkama 102. i 103. te presude dodao da Komisijina obavijest iz točke 129. ove presude netaksativno upućuje na kriterij koji se tiče zaštite vrijednosti ciljnog poduzetnika i stoga ne isključuje mogućnost uzimanja u obzir drugih kriterija. On je u točki 104. navedene presude napomenuo da Altice nije podnio dokaze kojima bi potkrijepio tvrdnju da je u ovom predmetu postojala opasnost od nanošenja štete poslovnom integritetu društva PT Portugal, upućujući pritom na analizu daljnjih Alticeovih tužbenih razloga.
- 147 Naposljetku, prilikom ocjene, u točkama 109. do 132. pobijane presude, pitanja jesu li, kao što je to Komisija tvrdila u spornoj odluci, sporazumi koji su prethodili dovršetku stjecanja pridonijeli provedbi koncentracije, Opći je sud osobito u točkama 117., 121., 130. i 131. te presude primijenio isti kriterij kao i ta institucija prilikom utvrđivanja je li cilj tih sporazuma bio isključivo očuvanje vrijednosti ciljnog poduzetnika ili su ti sporazumi prekoračivali ono što je bilo nužno u tu svrhu.
- 148 Alticeovim argumentima ne može se dokazati da je Opći sud time počinio pogreške koje se tiču prava.
- 149 Kao prvo, njegova argumentacija prema kojoj samo mjere nužne za trajnu promjenu kontrole mogu biti obuhvaćene pojmom „provedba” u smislu tih odredbi temelji se na pogrešnom tumačenju presude od 31. svibnja 2018., Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371).
- 150 U tom pogledu, s jedne strane, kao što to proizlazi iz točaka 138. i 139. ove presude, svaka djelomična provedba koncentracije potpada pod područje primjene članaka 4. i 7. Uredbe br. 139/2004, i to kako bi se osigurala prethodna kontrola koncentracija.
- 151 S druge strane, u predmetu u kojem je donesena presuda od 31. svibnja 2018., Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), Sud je trebao utvrditi je li otkazivanje sporazuma o suradnji sudionika koncentracije koji ga je sklopio s trećom stranom pridonijelo provedbi koncentracije.
- 152 U tom je kontekstu, u točki 48. presude od 31. svibnja 2018., Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), Sud podsjetio na to da se u uvodnoj izjavi 20. Uredbe br. 139/2004 određuje da je s transakcijama koje su međusobno usko povezane uputno postupati kao s „jedinostvenim koncentracijama” jer ih povezuje određen uvjet ili imaju oblik niza transakcija s vrijednosnim

papirima koje se odvijaju u razumno kratkom razdoblju. U točki 49. te presude Sud je, međutim, dodao da ako takve operacije, iako su provedene u okviru koncentracije, nisu nužne da bi se ostvarila promjena kontrole nad poduzetnikom na kojeg se ta koncentracija odnosi, one ne potpadaju pod članak 7. Uredbe br. 139/2004. Naime, te operacije, iako mogu biti akcesorne koncentraciji ili služiti za njezinu pripremu, ne pokazuju izravnu funkcionalnu povezanost s njezinom provedbom, tako da njihovo izvršavanje u načelu ne može ugroziti učinkovitost kontrole koncentracija.

- 153 Iz toga slijedi da se Sud u okviru ocjene postojanja jedinstvene koncentracije pozvao na pojam „izravna funkcionalna povezanost” kao i na akcesornu ili pripremnu prirodu operacije. Suprotno tomu, iz presude od 31. svibnja 2018., Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), ne može se zaključiti da samo operacija nužna za trajnu promjenu kontrole može pridonijeti provedbi koncentracije. Takvo tumačenje moglo bi, osim toga, neopravdano suziti doseg članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004 i, slijedom toga, ugroziti koristan učinak prethodne kontrole koncentracija.
- 154 Kada je riječ, kao drugo, o argumentima koji se tiču akcesornih ograničenja, valja utvrditi, s jedne strane, da, suprotno onomu što se čini da tvrdi Altice i kao što to proizlazi iz prikaza točaka 102. i 103. pobijane presude sadržanog u točki 146. ove presude, Opći sud uopće nije prihvatio kriterij očuvanja vrijednosti ciljnog poduzetnika kao jedini kriterij za ocjenu akcesornosti ograničenja.
- 155 S druge strane, u dijelu u kojem se Altice poziva na praksu koja postoji na globalnoj razini, njegova se argumentacija temelji na pukim nepotkrijepljenim tvrdnjama. Stoga se ona ne može prihvatiti.
- 156 S obzirom na prethodna razmatranja, treći žalbeni razlog valja u cijelosti odbiti kao neosnovan.

Četvrti žalbeni razlog

– Argumentacija stranaka

- 157 U okviru četvrtog žalbenog razloga Altice osporava točke 91. do 169. pobijane presude ponajprije zbog toga što je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava prilikom tumačenja pojma „pravo veta” i, podredno, iskrivio SPA tumačeći ga na način da dodjeljuje „prava veta”. Taj se žalbeni razlog sastoji od dvaju dijelova.
- 158 U okviru prvog dijela četvrtog žalbenog razloga Altice prigovara Općem sudu da je počinio pogrešku koja se tiče prava prilikom tumačenja pojma „pravo veta” protivno članku 3. stavku 2. Uredbe br. 139/2004, u vezi s njezinim člankom 4. stavkom 1. i člankom 7. stavkom 1. te Pročišćenom obavijesti o nadležnosti.
- 159 S obzirom na članak 3. stavak 2. Uredbe br. 139/2004, on naglašava da prije stjecanja kontrole vlasništvom većine kapitala ciljnog poduzetnika, budući stjecatelj može ugovorno steći kontrolu korištenjem „prava veta”. Ta prava veta podrazumijevaju, kao što to proizlazi iz točaka 18. i 54. Pročišćene obavijesti o nadležnosti, ovlast blokiranja valjanih strateških poslovnih odluka protiv volje druge stranke. Pojmovi „prava veta” i „ovlast blokiranja” stoga bi se trebali tumačiti strogo kako bi se osiguralo da se ta uredba primjenjuje samo na sporazume koji omogućavaju izvršavanje „prevladavajućeg” utjecaja.

- 160 Međutim, prema Alticeovim navodima, Opći je sud u točkama 103. do 133. pobijane presude proširio pojam „pravo veta” na situacije u kojima se ne dodjeljuje takva ovlast blokiranja strateških poslovnih odluka. Time je počinio pogrešku koja se tiče prava.
- 161 Naime, na temelju članka 6.1. i 7.1. SPA-a, društvo Altice nije imalo ovlast ulaganja veta na odluke društva PT Portugal jer nije moglo blokirati donošenje strateških odluka niti stvoriti situaciju u kojoj se one blokiraju. Sve strateške odluke koje su društva PT Portugal ili Oi donijela protivno sporazumima koji su prethodili dovršetku stjecanja bile su valjane te su davale pravo isključivo na naknadu štete. U tom kontekstu, suprotno onomu što je Opći sud ocijenio u točki 126. pobijane presude, pravo na naknadu štete zbog eventualnih gubitaka ne čini pravo veta.
- 162 U okviru drugog dijela četvrtog žalbenog razloga, koji je istaknut podredno, Altice ističe da je Opći sud u točkama 109. do 132. pobijane presude iskrivio SPA smatrajući da njime uređeni sporazumi koji su prethodili dovršetku stjecanja daju tom društvu pravo veta. To tumačenje u očitoj je suprotnosti s tekstom ne samo članka 6. nego i članka 7. SPA-a, u čijem se stavku 1. točki (c) jasno navodi da je naknada štete „jedini oblik kupčeva obeštećenja od strane prodavatelja, osim u slučaju prijevernog postupanja potonjeg”.
- 163 Posljedično, Altice smatra, osobito u svojoj replici, da okolnost da se društvo PT Portugal u sedam navrata s njim savjetovalo o određenim pitanjima uređenima člankom 6. SPA-a ne može predstavljati „provedbu” u smislu članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, suprotno Komisijinim ocjenama koje je Opći sud potvrdio u točkama 170. do 215. pobijane presude.
- 164 Komisija odgovara da argumentacija iznesena u prethodnoj točki ove presude predstavlja proširenje dosega žalbe koje je nedopušteno jer je nepravodobno i da je ovaj žalbeni razlog u cijelosti neosnovan.

– *Ocjena Suda*

- 165 Uvodno valja pojasniti da, iako je ovaj žalbeni razlog, koji se odnosi na pojam „pravo veta” koji upotrebljava Opći sud, formalno usmjeren protiv brojnih točaka pobijane presude, u nekima se od njih samo sažeto iznose Alticeovi argumenti, dok druge nisu posebno osporene u okviru tog žalbenog razloga. Tumačenje tog pojma „pravo veta” koje je dao Opći sud i njegova primjena u ovom slučaju u biti proizlaze iz zajedničkog tumačenja točaka 109. do 133. pobijane presude. Stoga ocjenu Suda valja usredotočiti na te točke, koje osporava Altice.
- 166 U njima je Opći sud u biti ocijenio, suprotno argumentima tog društva, da su sporazumi koji su prethodili dovršetku stjecanja omogućavali potonjem izvršavanje odlučujućeg utjecaja na društvo PT Portugal. Prema mišljenju Općeg suda, odredba članka 6. stavka 1. točke (b) SPA-a, navedena u točki 109. te presude, omogućila je Alticeu da od dana potpisivanja SPA-a izvršava kontrolu nad društvom PT Portugal, time što je društvo Oi obvezala na ishodenje Alticeove pisane suglasnosti za sudjelovanje u sklapanju, raskidanje odnosno izmjenu velikog broja ugovora, što je potonjem omogućilo utvrđivanje poslovne politike društva PT Portugal, pri čemu nije dokazano da je ta mogućnost bila nužna za očuvanje vrijednosti tog društva. Opći je sud smatrao da je Altice na taj način raspolagao pravom veta na određene odluke društva PT Portugal, što potvrđuje činjenica da je imao pravo na naknadu štete u slučaju da društvo Oi ne poštuje navedenu obvezu.

- 167 U tom pogledu valja podsjetiti na to da, kao što to proizlazi iz točaka 137. do 139. ove presude, do provedbe koncentracije u smislu članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004 dolazi čim njezini sudionici provedu operacije koje pridonose trajnoj promjeni kontrole nad ciljnim poduzetnikom. Svaka djelomična provedba koncentracije obuhvaćena je područjem primjene tih odredbi.
- 168 U tom kontekstu, na temelju članka 3. stavka 2. točke (b) te uredbe, kontrola se temelji na pravima, ugovorima ili drugim sredstvima koja omogućuju izvršavanje odlučujućeg utjecaja na djelatnost poduzetnika, osobito na pravima ili ugovorima koji omogućuju odlučujući utjecaj na sastav, glasovanje ili odluke tijela poduzetnika.
- 169 U ovom slučaju Altice ne osporava činjenicu da su se, na temelju odredbe iz članka 6. stavka 1. SPA-a, navedene u točki 109. pobijane presude, brojne odluke koje se odnose ne samo na poslovanje i poslovne strategije društva PT Portugal nego i na njegovu upravljačku strukturu, mogle donijeti samo uz Alticeov pisani pristanak. On ne osporava ni činjenicu da mu je, u skladu s člankom 7. stavkom 1. SPA-a, društvo Oi bilo dužno naknaditi štetu zbog eventualnih gubitaka pretrpljenih povredom te odredbe.
- 170 Kao prvo, očito je da je SPA, s jedne strane, propisivao ugovornu obvezu društva Oi da zatraži Alticeov pisani pristanak u pogledu tih odluka i, s druge strane, uz tu obvezu predvidio ugovornu sankciju, odnosno pravo na naknadu štete. U tim okolnostima, a imajući u vidu činjenicu da je Opći sud ocijenio da ta mogućnost prekoračuje ono što je nužno za zaštitu vrijednosti društva PT Portugal, taj nije počinio pogrešku koja se tiče prava kada je zaključio da je SPA omogućio Alticeu izvršavanje odlučujućeg utjecaja na poslovanje društva PT Portugal.
- 171 U tom pogledu, ne može se prihvatiti Alticeova argumentacija prema kojoj samo mogućnost sprečavanja donošenja valjanih odluka ciljnog društva može odražavati postojanje prava veta i stoga dokazati izvršavanje odlučujućeg utjecaja na to društvo. Naime, budući da se ta argumentacija temelji na točkama 18. i 54. Pročišćene obavijesti o nadležnosti, valja upozoriti na to da se navedene točke odnose na „zajedničku kontrolu” i „preuzimanje isključive kontrole” te stoga nisu relevantne za potrebe ovog predmeta. Osim toga, ni iz čega se ne može zaključiti da je takav uvjet propisan u članku 3. stavku 2. točki (b) Uredbe br. 139/2004.
- 172 Kada je riječ, kao drugo, o podredno istaknutoj tvrdnji o iskrivljavanju SPA-a, valja napomenuti da u toj tvrdnji Altice zapravo osporava pravnu kvalifikaciju ugovornih odredbi iz točke 169. ove presude, pri čemu ponavlja svoje stajalište prema kojem ne može postojati „pravo veta” u slučaju da se određene odluke samo podređuju ishodu prethodnog pristanka pod prijetnjom naknade štete. Međutim, ta argumentacija nije uvjerljiva zbog istih razloga kao što su oni navedeni u točkama 170. i 171. ove presude.
- 173 Kao treće, budući da je Alticeova argumentacija koja je sažeta u točki 163. ove presude samo nastavak već ispitanih argumenata koji su odbijeni u točkama 167. do 171. ove presude, treba je odbiti zbog istih razloga kao što su oni izneseni u tim točkama, pri čemu nije potrebno ispitati njezinu dopuštenost, koju Komisija dovodi u pitanje.
- 174 Iz toga proizlazi da četvrti žalbeni razlog valja u cijelosti odbiti kao neosnovan.

Peti žalbeni razlog

– Argumentacija stranaka

- 175 U okviru petog žalbenog razloga Altice osporava zaključak Općeg suda prema kojem razmjene informacija odgovaraju „provedbi” koncentracije u smislu članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004. Taj se žalbeni razlog sastoji od dvaju dijelova.
- 176 U prvom dijelu petog žalbenog razloga Altice ističe da je Opći sud u točkama 227. i 235. pobijane presude iskrivio spornu odluku. Naime, u njima je spomenuti sud naveo da je Komisija u toj odluci utvrdila da su razmjene informacija jednostavno „pridonijele” dokazivanju da je [Altice] izvršavao odlučujući utjecaj na određene aspekte poslovanja društva PT Portugal”. Altice ističe da se u spomenutoj odluci jasno navodi, osobito u njezinim uvodnim izjavama 470., 479. i 482. i u točki 4.2.2., da razmjene informacija same po sebi predstavljaju provedbu koncentracije.
- 177 U drugom dijelu petog žalbenog razloga to društvo tvrdi da je Opći sud u točki 239. pobijane presude povrijedio članak 1. Uredbe br. 139/2004, Uredbu Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima [101.] i [102. UFEU-a] (SL 2003., L 1, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 165. i ispravak SL 2016., L 173., str. 8.) i članak 101. UFEU-a, smatrajući da su informacije razmjenjivane protivno članku 4. stavku 1. i članku 7. stavku 1. Uredbe br. 139/2004.
- 178 Altice u biti prigovara Općem sudu da je područje primjene potonjih odredbi proširio do te mjere da je u njih uključio razmjene informacija koje mogu ulaziti u područje primjene članka 101. UFEU-a i Uredbe br. 1/2003. Time je, prema mišljenju navedenog društva, postupio protivno presudi od 31. svibnja 2018., Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371, t. 57. i 59.). Razlikovanjem razmjena informacija izvršenih tijekom koncentracije i onih izvršenih nakon nje, Opći sud došao je do nerazboritog zaključka prema kojem su te razmjene obuhvaćene člankom 4. stavkom 1. i člankom 7. stavkom 1. Uredbe br. 139/2004 ako su izvršene u situacijama koje dovode do koncentracije, ali se pretvaraju u povredu članka 101. UFEU-a ako u konačnici nema promjene kontrole.
- 179 Usto, Opći je sud propustio, prema Alticeovu mišljenju, pojasniti zbog čega su razmjene informacija bile „nužne za” trajnu „promjenu kontrole” odnosno zbog čega su „izravno povezane s provedbom” koncentracije, do koje je došlo tek stjecanjem dionica društva PT Portugal. Stoga spomenuto društvo smatra da navedene razmjene informacija nisu obuhvaćene člankom 7. stavkom 1. Uredbe br. 139/2004.
- 180 Komisija smatra da je ovaj žalbeni razlog neosnovan.

– Ocjena Suda

- 181 Kao prvo, argumenti koji se odnose na iskrivljavanje sporne odluke proizlaze iz njezina pogrešnog i nepotpunog tumačenja.
- 182 Točno je da se Komisija u toj odluci dvosmisleno izražavala, osobito u uvodnoj izjavi 470., u kojoj se navodi pojedinačna ocjena, odnosno u uvodnim izjavama 479. i 482., u kojima se sažimaju izvedena utvrđenja. Međutim, te dijelove valja staviti u opći kontekst te odluke. Iz uvodnih izjava

448., 473., 477. i 478. navedene odluke nedvosmisleno proizlazi da je Komisija uzela u obzir razmjene informacija isključivo kao element koji pridonosi dokazivanju da je Altice izvršavao odlučujući utjecaj na društvo PT Portugal.

- 183 Stoga je Opći sud u točkama 227. i 235. pobijane presude istaknuo, a da pritom nije iskrivio spornu odluku, da je Komisija u njoj ocijenila da su te razmjene „pridonijele” dokazivanju da je Altice izvršavao takav utjecaj.
- 184 Kada je riječ, kao drugo, o argumentima koji se odnose na područje primjene kontrole koncentracija i područje suzbijanja zabranjenih sporazuma, valja podsjetiti na to da se, kako to proizlazi iz članka 21. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, potonja primjenjuje samo na koncentracije definirane u njezinu članku 3., na koje se Uredba br. 1/2003 načelno ne primjenjuje. S druge strane, potonja uredba ostaje primjenjiva na postupanja poduzetnika koja, ne predstavljajući koncentraciju u smislu Uredbe br. 139/2004, ipak mogu dovesti do koordinacije među poduzetnicima suprotne članku 101. UFEU-a i koja su zbog toga podvrgnuta kontroli Komisije ili nacionalnih tijela za tržišno natjecanje (presude od 7. rujna 2017., Austria Asphalt, C-248/16, EU:C:2017:643, t. 32. i 33. te od 31. svibnja 2018., Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, t. 56. i 57.)
- 185 Posljedično, budući da je, kao što su to Komisija i Opći sud utvrdili, dokazano da su razmjene informacija pridonijele provedbi koncentracije, Opći je sud je u točki 239. pobijane presude pravilno zaključio da su one obuhvaćene područjem primjene Uredbe br. 139/2004.
- 186 Kao treće, argumente prema kojima razmjene informacija nisu bile nužne za promjenu kontrole odnosno izravne veze između tih razmjena i te promjene valja odbiti zbog istih razloga kao što su oni koji su doveli do odbijanja trećeg žalbenog razloga.
- 187 S obzirom na prethodna razmatranja, peti žalbeni razlog valja u cijelosti odbiti kao neosnovan.

Šesti žalbeni razlog

- 188 U okviru šestog žalbenog razloga Altice u biti osporava ocjene Općeg suda o novčanim kaznama koje su mu izrečene spornom odlukom. Taj se žalbeni razlog sastoji od četiriju dijelova, od kojih se drugi i treći djelomično preklapaju te ih stoga treba ispitati zajedno.

Prvi dio šestog žalbenog razloga

– Argumentacija stranaka

- 189 U okviru prvog dijela šestog žalbenog razloga Altice tvrdi da su točke 155. i 279. do 296. pobijane presude zahvaćene pogreškom koja se tiče prava jer se u njima pogrešno potvrđuje da je prilikom povrede članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004 postupao u najmanju ruku iz nehaja.
- 190 Altice smatra da u sudskoj praksi koja se odnosi na taj pojam „nehaj” postoji jasna povezanost između stupnja predvidljivosti odredbe o zabrani i odgovornosti počinitelja povrede.

- 191 Kao prvo, Komisija je u spornoj odluci prvi put utvrdila, unatoč nepostojanju bilo kakvog prijenosa dionica ciljnog poduzetnika, da je koncentracija provedena zbog, s jedne strane, sporazuma koji su prethodili dovršetku stjecanja, iako oni čine uobičajenu praksu poduzetnika i, s druge strane, razmjena informacija u razdoblju između potpisivanja SPA-a i provedbe koncentracije.
- 192 Kao drugo, kao što je to Sud priznao u točkama 38. i 39. presude od 31. svibnja 2018., Ernst & Young (C-633/16, EU:C:2018:371), točan doseg zabrane „provedbe” koncentracije u smislu članka 7. Uredbe br. 139/2004 nije jasan. Osim toga, prije te presude, Opći je sud taj pojam tumačio na način da znači „punu provedbu koncentracije”.
- 193 Kao treće, Altice je obavijestio Komisiju o koncentraciji čak i prije potpisivanja SPA-a te je predložio preuzimanje obveza kako bi se otklonila bilo kakva zabrinutost koju bi ta koncentracija mogla izazvati.
- 194 Komisija osporava osnovanost svih tih argumenata.

– *Ocjena Suda*

- 195 U skladu s člankom 14. stavkom 2. Uredbe br. 139/2004, Komisija može odrediti novčane kazne za povrede koje su počinjene „namjerno ili iz nehaja”.
- 196 Taj je uvjet ispunjen kada predmetni poduzetnik ne može ne znati za protutržišnu prirodu svojeg postupanja, bez obzira na to je li svjestan da povređuje pravila o tržišnom natjecanju (vidjeti po analogiji presude od 18. lipnja 2013., Schenker & Co. i dr., C-681/11, EU:C:2013:404, t. 37. i navedenu sudsku praksu te od 10. srpnja 2014., Telefónica i Telefónica de España/Komisija, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, t. 156.).
- 197 Kao prvo, suprotno Alticeovim navodima te kao što je to Opći sud pravilno utvrdio u točkama 292. i 293. pobijane presude, okolnost da u trenutku počinjenja povrede Komisija i sudovi Unije još nisu bili u prilici posebno se izjasniti o konkretnom postupanju o kojemu je riječ ne isključuje sama po sebi to da poduzetnik po potrebi mora očekivati da se njegovo postupanje može proglasiti nespojivim s pravilima prava Unije o tržišnom natjecanju. Takva okolnost stoga ne oslobađa dotičnog poduzetnika od njegove odgovornosti (vidjeti po analogiji presude od 6. prosinca 2012., AstraZeneca/Komisija, C-457/10 P, EU:C:2012:770, t. 164. i od 22. listopada 2015., AC-Treuhand/Komisija, C-194/14 P, EU:C:2015:717, t. 43.).
- 198 Isto tako, kao drugo, Altice ne može argumentaciju temeljiti na navodno nedovoljnoj jasnoći odredbi članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004. Naime, ako postoji sumnja u pogledu tumačenja takvih odredbi, od savjesnog se poduzetnika može zahtijevati da se savjetuje s Komisijom kako bi se uvjerio u zakonitost svojeg postupanja, kao što je to Opći sud ocijenio u točkama 155. i 294. pobijane presude. To vrijedi tim više u ovom predmetu jer iz činjeničnih ocjena Općeg suda u točki 287. pobijane presude, koje Sud ne može preispitivati i koje uostalom i nisu osporavane, proizlazi to da je Altice doista bio svjestan opasnosti od nespojivosti svojeg postupanja s Uredbom br. 139/2004.
- 199 Kao treće, argumentom koji se temelji na informacijama koje prethode potpisivanju SPA-a te na prijedlogu preuzimanja obveza zapravo se poziva Sud da provede novu ocjenu činjeničnog pitanja je li društvo Altice postupilo iz nehaja. Takav je argument stoga nedopušten u fazi žalbenog postupka.

200 Iz prethodno navedenog proizlazi da prvi dio šestog žalbenog razloga valja u cijelosti odbiti.

Drugi i treći dio šestog žalbenog razloga

– Argumentacija stranaka

- 201 U okviru drugog dijela šestog žalbenog razloga Altice ističe da su točke 297. do 362. pobijane presude zahvaćene pogreškom koja se tiče prava i povređuju članak 296. UFEU-a i članak 41. stavak 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima jer je Opći sud u njima zaključio da je sporna odluka dovoljno obrazložena da bi se njome izrekle dvije različite i kumulativne novčane kazne od po 62 250 000 eura za povredu članka 4. stavka 1. odnosno članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004.
- 202 Prema Alticeovu mišljenju, pravno je pogrešno i proturječno smatrati, s jedne strane, da Komisija može izreći dvije različite novčane kazne zbog toga što je navodno riječ o dvjema različitim povredama, a da se pritom prihvaća, s druge strane, to da Komisija te dvije novčane kazne ocjenjuje zajedno na osnovi istog sankcioniranog postupanja. Iz toga proizlazi nedostatak u obrazloženju prilikom određivanja iznosa svake od izrečenih novčanih kazni, što je Opći sud trebao utvrditi.
- 203 U točkama 317. i 324. pobijane presude ne objašnjava se zbog čega je izricanje dviju jednakih novčanih kazni za dvije navodno različite povrede proporcionalno na temelju primjene kriterija iz članka 14. stavka 3. Uredbe br. 139/2004.
- 204 U okviru trećeg dijela šestog žalbenog razloga Altice tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je u točkama 320. do 324. pobijane presude zaključio da članak 14. stavak 3. Uredbe br. 139/2004 može dovesti do izricanja dviju različitih novčanih kazni u istom iznosu za dvije navodno samostalne povrede, različite po vrsti, ozbiljnosti i trajanju.
- 205 Čak i pod pretpostavkom, *quod non*, da članak 4. stavak 1. i članak 7. stavak 1. Uredbe br. 139/2004 nameću dvije različite obveze, valja utvrditi da su vrsta i ozbiljnost povrede prvonavedene odredbe lakše u odnosu na vrstu i ozbiljnost povrede drugonavedene odredbe. Naime, u prvonavedenoj odredbi propisuje se samo jedna postupovna obveza, čija povreda predstavlja povredu stanja, dok je drugonavedena odredba šira i sadržava dvije obveze, među kojima je materijalna obveza privremene odgode, čija je povreda trajna. Ta se razlika odražava i u rokovima zastare koji se primjenjuju na dvije povrede.
- 206 Kada je riječ o trajanju povreda, povreda stanja (jedan dan) i trajne povrede (četiri mjeseca i 11 dana, to jest 137 dana), Opći je sud u točkama 324. i 343. pobijane presude potvrdio da među njima nije moguće provesti nikakvu usporedbu. Međutim, Altice smatra da taj zaključak nije dovoljno obrazložen te je usto zahvaćen pogreškom koja se tiče prava jer ga nije moguće potkrijepiti nijednom odredbom Uredbe br. 139/2004.
- 207 S obzirom na različito trajanje navedenih povreda, spomenuto društvo smatra da novčana kazna proporcionalna povredi članka 4. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, koja je trajala samo jedan dan, ne bi smjela iznositi više od 450 000 eura, ako se pretpostavi da je novčana kazna od 62 250 000 eura proporcionalna povredi članka 7. stavka 1., što to društvo osporava.
- 208 Komisija smatra da je drugi dio nedopušten jer Altice nije potkrijepio svoju argumentaciju.

- 209 U svakom slučaju, taj je dio također neosnovan. S jedne strane, u točkama 317. i 324. pobijane presude Opći je sud jasno i nedvosmisleno pojasnio na koji je način Komisija uzela u obzir vrstu, ozbiljnost i trajanje svake od dviju povreda, u skladu s člankom 14. stavkom 3. Uredbe br. 139/2004. S druge strane, u predmetu u kojem je donesena presuda od 4. ožujka 2020., Marine Harvest/Komisija (C-10/18 P, EU:C:2020:149, t. 98. do 111.), ta je institucija već izrekla dvije različite novčane kazne za povrede članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. te uredbe te je novčane kazne ocijenila zajedno. Ni Opći sud ni Sud nisu se usprotivili zajedničkoj ocjeni novčanih kazni. U svakom slučaju, u ovom predmetu, neki od brojnih razloga iz sporne odluke zajednički su objema novčanim kaznama, dok se drugi razlikuju s obzirom na to o kojoj je kazni riječ.
- 210 Kada je riječ o trećem dijelu, Komisija smatra da je on neosnovan.
- 211 Kao prvo, Sud je u presudi od 4. ožujka 2020., Marine Harvest/Komisija (C-10/18 P, EU:C:2020:149) već priznao da Uredba br. 139/2004 sama po sebi ne sprečava istodobno izricanje novčanih kazni u istom iznosu za povrede članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. te uredbe.
- 212 Kao drugo, te su odredbe također temeljni stupovi sustava *ex ante* kontrole koncentracija u Uniji. Treba smatrati da su povrede navedenih odredbi po svojoj vrsti jednako teške s obzirom na to da mogu dovesti do novčanih kazni koje podliježu istoj gornjoj granici, u skladu s člankom 14. stavkom 2. točkama (a) i (b) Uredbe br. 139/2004, pri čemu zakonodavac nije jednu od njih kvalificirao ozbiljnijom od druge.
- 213 Kao treće, Komisija smatra da je Opći sud u točkama 322. i 324. do 343. pobijane presude u dovoljnoj mjeri obrazložio zaključak prema kojem trajanje dviju povreda, one stanja i one trajne, nije usporedivo.
- 214 Kao četvrto, ta je institucija mišljenja da Alticeov izračun novčane kazne od 450 000 eura za povredu članka 4. stavka 1. Uredbe br. 139/2004 počiva na pogrešnoj pretpostavci da je ta povreda trajala jedan dan. Budući da ona nema trajanje te da je po vrsti jednako teška kao povreda članka 7. stavka 1. te uredbe, novčana kazna u navedenom iznosu ne odražava u dovoljnoj mjeri vrstu i ozbiljnost povrede i nema dostatan odvraćajući učinak.

– Ocjena Suda

- 215 Kada je riječ o dopuštenosti drugog dijela šestog žalbenog razloga, valja utvrditi da, unatoč sažetosti argumentacije istaknute u prilog tom dijelu, ona jasno proizlazi iz Alticeovih pismena te je Komisiji nedvojbeno omogućila da se o njoj meritorno očituje. Stoga valja odbiti prigovor nedopuštenosti koji je istaknula ta institucija.
- 216 Kada je riječ o meritumu, valja istaknuti da u okviru drugog i trećeg dijela šestog žalbenog razloga Altice u bitnome osporava točke 314. do 325. pobijane presude. Njegovi se argumenti odnose, s jedne strane, na ocjene Općeg suda koje se tiču Komisijine obveze obrazlaganja kada jednom odlukom izriče dvije novčane kazne zbog povreda članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004 i, s druge strane, na Komisijinu mogućnost da visinu dviju novčanih kazni odredi u istom iznosu. Budući da su ta dva pitanja različita, valja ih razmotriti jedno za drugim.
- 217 Kada je riječ, kao prvo, o obvezi obrazlaganja, spomenutoj u prvom i drugom dijelu, valja podsjetiti na to da, u skladu sa sudskom praksom Suda, obrazloženje akata institucija Unije, propisano člankom 296. UFEU-a, mora odgovarati prirodi akta o kojemu je riječ i mora jasno i nedvosmisleno odražavati zaključke institucije koja je donijela akt kako bi se zainteresiranim

osobama omogućilo da se upoznaju s razlozima poduzimanja mjere, a nadležnom sudu omogućilo provođenje nadzora. Zahtjev obrazloženosti treba ocjenjivati prema okolnostima slučaja, uključujući i sadržaj akta, prirodu navedenih razloga i interes koji za dobivanje objašnjenja mogu imati adresati akta ili druge osobe na koje se taj akt izravno i pojedinačno odnosi. U obrazloženju nije potrebno podrobno navoditi sve relevantne činjenične i pravne okolnosti, s obzirom na to da se pitanje ispunjava li obrazloženje akta zahtjeve iz članka 296. UFEU-a mora ocjenjivati ne samo u odnosu na svoju formulaciju, već i na svoj kontekst i na sva pravna pravila kojima je predmetno pravno područje uređeno (presude od 2. travnja 1998., Komisija/Sytraval i Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, t. 63. i od 10. ožujka 2016., HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, t. 16.).

- 218 Kada je riječ, osobito, o obrazloženju odluke kojom se izriče novčana kazna za povredu članka 4. stavka 1. ili članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, valja istaknuti, kao što je to već navedeno u točki 70. ove presude, da se u članku 14. stavku 3. te uredbe propisuje da pri određivanju iznosa novčane kazne Komisija mora uzeti u obzir vrstu, ozbiljnost i trajanje povrede.
- 219 Nadalje, budući da ne postoje smjernice o metodi izračuna primjenjivoj na određivanje novčanih kazni na temelju članka 14. Uredbe br. 139/2004, valja smatrati da Komisija ispunjava svoju obvezu obrazlaganja time što jasno i nedvosmisleno iznosi čimbenike koje je uzela u obzir, pri čemu nije dužna detaljno navesti brojčane podatke koji se odnose na izračun novčane kazne (vidjeti u tom smislu presudu od 22. listopada 2015., AC-Treuhand/Komisija, C-194/14 P, EU:C:2015:717, t. 68. i navedenu sudsku praksu).
- 220 S obzirom na navedeno, očito je da se, suprotno Alticeovim tvrdnjama, ništa u načelu ne protivi tomu da Komisija usporedno ocijeni novčane kazne koje izriče za povredu članka 4. stavka 1. odnosno članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, na način da istodobno odluči o vrsti, ozbiljnosti i trajanju dviju povreda. Međutim, ta institucija pritom mora dovoljno jasno iznijeti razloge koji opravdavaju novčane kazne izrečene na temelju povrede svake od tih odredbi, s obzirom na vrstu, ozbiljnost i trajanje utvrđenih povreda.
- 221 U ovom slučaju, točno je, kao što je to Opći sud istaknuo u točkama 319. do 323. pobijane presude, da je Komisija u uvodnim izjavama 568. do 599. sporne odluke detaljno iznijela svoje ocjene o vrsti, ozbiljnosti i trajanju dviju povreda koje je počinio Altice i, stoga, elemente koji su uzeti u obzir radi određivanja iznosa novčanih kazni. S obzirom na sve tako navedene okolnosti, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 621. te odluke, Komisija je utvrdila dvije novčane kazne u istom iznosu, po 62 250 000 eura za svaku povredu.
- 222 Međutim, iz obrazloženja sporne odluke također proizlazi da, iako je Komisija smatrala da su dvije povrede iste vrste i ozbiljnosti, ona je također istaknula da se one razlikuju u pogledu trajanja: jedna je povreda stanja, a druga trajna povreda. Valja utvrditi da Komisija ni na koji način nije pojasnila zašto su, unatoč toj razlici, obje povrede zahtijevale izricanje novčanih kazni u istom iznosu. Drugim riječima, nije pojasnila zašto navedena razlika, iako bitna, nije mogla opravdati izricanje različitih iznosa dviju novčanih kazni.
- 223 U tim okolnostima Opći sud nije mogao jednostavno odbiti, u točki 324. pobijane presude, argument koji se temelji na tome da je u spornoj odluci nedovoljno obrazloženo zašto su iznosi novčanih kazni jednaki unatoč različitom trajanju dviju predmetnih povreda, samo zbog toga što „posve logično, nije moguće uspoređivati trajanje trajne povrede i povrede stanja s obzirom na to da potonja nema nikakvo trajanje”, prije nego što je u točki 325. te presude odbio argumentaciju koja se temelji na povredi obveze obrazlaganja.

- 224 Opći je sud stoga počinio pogrešku koja se tiče prava time što je odbio prigovor koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja.
- 225 Kada je riječ o Komisijinu argumentu koji se temelji na tome da je Sud u predmetu u kojem je donesena presuda od 4. ožujka 2020., *Marine Harvest/Komisija*(C-10/18 P, EU:C:2020:149, t. 98. do 111.), potvrdio obrazloženje slično onomu sporne odluke, dovoljno je napomenuti da u tom predmetu žalitelj nije istaknuo nijedan žalbeni razlog kojim bi osporio ocjene Općeg suda koje se odnose na izračun novčanih kazni, tako da ni taj izračun ni obrazloženje kojim se opravdava nisu bili predmet žalbe podnesene Sudu. Konkretno, kao što to proizlazi iz točke 85. navedene presude, Sud nije valjano odlučivao o žalbenom razlogu koji bi se temeljio na proporcionalnosti novčanih kazni.
- 226 Kada je riječ, kao drugo, o argumentima kojima se nastoji osporiti sama mogućnost Komisije da za povrede članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004 izrekne dvije novčane kazne u istom iznosu, valja utvrditi da se Opći sud u točkama 320. do 324. pobijane presude nije posebno izjašnjavao o tom pitanju. Naime, ono se odnosi na meritum sporne odluke, dok se točke 320. do 324. tiču njezina obrazloženja, osobito razloga zbog kojih je određen iznos izrečenih novčanih kazni.
- 227 U svakom slučaju, ta je argumentacija neosnovana jer ocjena iznosa tih novčanih kazni proizlazi iz ocjene koju treba provesti s obzirom na okolnosti svakog pojedinog slučaja, uzimajući u obzir kriterije ozbiljnosti, vrste i trajanja povreda iz članka 14. stavka 3. Uredbe br. 139/2004. Stoga se ne može općenito tvrditi da novčane kazne izrečene istom odlukom za istodobno počinjene povrede članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. te uredbe nikada ne mogu biti u istom iznosu.
- 228 Međutim, još je potrebno da, u posebnim okolnostima konkretnog slučaja, izricanje dviju novčanih kazni u istom iznosu za takve povrede bude opravdano s obzirom na razloge koje je iznijela Komisija.
- 229 Valja napomenuti da je Altice pred Općim sudom posebno istaknuo da Komisija ne može izreći novčane kazne u istom iznosu za povrede različitog trajanja. U tom pogledu, sama okolnost, pod pretpostavkom da je točna, da se povreda stanja i trajna povreda ne mogu usporediti u pogledu svojeg trajanja, ne može ponuditi odgovor na tu argumentaciju. Imajući u vidu Alticeove argumente, na Općem je sudu bilo da provjeri je li izrečena novčana kazna proporcionalna s obzirom na to da je povreda obveze prijave povreda stanja. Međutim, Opći sud nije izvršio tu provjeru, nego se u točki 343. pobijane presude ograničio na upućivanje na neusporedivost dviju povreda.
- 230 S obzirom na prethodna razmatranja, valja prihvatiti drugi i treći dio šestog žalbenog razloga.

Četvrti dio šestog žalbenog razloga

- 231 U okviru četvrtog dijela šestog žalbenog razloga Altice prigovara Općem sudu da nije osigurao proporcionalnost dviju novčanih kazni koje su mu izrečene u istoj odluci za ista djela, protivno sudskoj praksi koja proizlazi iz točke 39. presude od 3. travnja 2019., *Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie* (C-617/17, EU:C:2019:283). Prema njegovu mišljenju, te dvije novčane kazne, uključujući i nakon što je Opći sud, izvršavajući svoju neograničenu nadležnost, smanjio novčanu kaznu izrečenu za povredu članka 4. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, toliko su pretjerane da su neproporcionalne.

- 232 U tom pogledu, budući da je u točki 230. ove presude presuđeno da je Opći sud počinio pogreške koje se tiču prava prilikom nadzora u pogledu novčane kazne koju je Komisija izrekla za povredu članka 4. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, a koje su se mogle odraziti na izvršavanje neograničene nadležnosti tog suda, treba obustaviti postupak o ovom dijelu žalbenog razloga.
- 233 S obzirom na sva prethodna razmatranja, valja prihvatiti drugi i treći dio šestog žalbenog razloga, a u preostalom dijelu taj žalbeni razlog odbiti.
- 234 Slijedom toga, pobijanu presudu valja ukinuti u dijelu u kojem je u točki 2. izreke odbijena tužba za poništenje članka 4. sporne odluke i, u točki 1. izreke, utvrđen novi iznos novčane kazne izrečene tom odredbom.

Postupak pred Općim sudom

- 235 U skladu s člankom 61. prvim stavkom Statuta Suda Europske unije, Sud nakon ukidanja odluke Općeg suda može konačno odlučiti o sporu ako stanje postupka to dopušta.
- 236 To je tako u ovom predmetu s obzirom na to da Sud raspolaže svim potrebnim elementima za odlučivanje o žalbi.
- 237 Kada je riječ, uvodno, o opsegu nadzora Suda, važno je naglasiti to da se, kao što to proizlazi iz točke 234. ove presude, pobijana presuda ukida samo u dijelu u kojem je u točki 2. izreke odbijena tužba za poništenje članka 4. sporne odluke i, u točki 1. izreke, utvrđen novi iznos novčane kazne izrečene tom odredbom. Stoga je na Sudu da ispita spor samo u dijelu u kojem se odnosi na zahtjev za poništenje tog članka 4. sporne odluke i na zahtjev za smanjenje iznosa novčane kazne izrečene za povredu članka 4. stavka 1. Uredbe br. 139/2004 (vidjeti po analogiji presudu od 18. ožujka 2021., Pometon/Komisija, C-440/19 P, EU:C:2021:214, t. 157.).
- 238 Kada je riječ, kao prvo, o zahtjevu za poništenje članka 4. sporne odluke, iz razloga navedenih u točkama 221. i 222. ove presude proizlazi da je ta odluka nedovoljno obrazložena u pogledu iznosa novčane kazne izrečene na temelju članka 4. stavka 1. Uredbe br. 139/2004.
- 239 Stoga valja prihvatiti zahtjev za poništenje članka 4. sporne odluke.
- 240 U tim okolnostima valja, kao drugo, na temelju neograničene nadležnosti koju Sud ima na temelju članka 261. UFEU-a i članka 16. Uredbe br. 139/2004, odlučiti o iznosu novčane kazne koji treba izreći Alticeu za povredu utvrđenu u članku 2. sporne odluke, odnosno povredu članka 4. stavka 1. Uredbe br. 139/2004 (vidjeti po analogiji presude od 12. studenoga 2014., Guardian Industries i Guardian Europe/Komisija, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, t. 73. i navedenu sudsku praksu te od 21. siječnja 2016., Galp Energía España i dr./Komisija, C-603/13 P, EU:C:2016:38, t. 87.).
- 241 U tom pogledu valja podsjetiti na to da je Sud Europske unije pri donošenju konačne odluke u sporu, primjenom članka 61. prvog stavka druge rečenice svojeg Statuta, ovlašten u okviru izvršavanja svoje neograničene nadležnosti nadomjestiti svojom odlukom odluku Komisije te posljedično ukinuti, smanjiti ili povećati nametnutu novčanu kaznu ili periodični penal (presuda od 21. siječnja 2016., Galp Energía España i dr./Komisija, C-603/13 P, EU:C:2016:38, t. 88. i navedena sudska praksa).

- 242 Kao što to proizlazi iz točke 70. ove presude, u skladu s člankom 14. stavkom 2. točkom (a) i člankom 14. stavkom 3. Uredbe br. 139/2004, povreda članka 4. stavka 1. te uredbe može dovesti do novčane kazne čiji iznos treba utvrditi, do gornje granice od 10 % ukupnog prihoda koji je poduzetnik ostvario, uzimajući u obzir vrstu, ozbiljnost i trajanje povrede.
- 243 U ovom slučaju, kao prvo, Sud je prihvatio Komisijine ocjene iz uvodne izjave 577. sporne odluke, prema kojima je povreda članka 4. stavka 1. Uredbe br. 139/2004 koju je počinio Altice po svojoj vrsti teška.
- 244 Kada je riječ, kao drugo, o ozbiljnosti te povrede, utvrđeno je, s obzirom na točke 195. do 200. ove presude, da je navedena povreda počinjena barem iz nehaja. Nadalje, nesporno je, s obzirom na ocjene iz uvodnih izjava 587. do 593. sporne odluke, koje je Sud također prihvatio, da predmetna koncentracija potiče ozbiljne sumnje u pogledu svoje spojivosti s unutarnjim tržištem. Međutim, valja uzeti u obzir činjenicu, koju je Opći sud istaknuo u točkama 364. do 367. pobijane presude, da je Altice na vlastitu inicijativu obavijestio Komisiju o koncentraciji znatno prije potpisivanja SPA-a i da je toj instituciji uputio zahtjev za imenovanje tima zaduženog za postupanje s njegovim spisom tri dana nakon tog potpisivanja.
- 245 Kao treće, što se tiče trajanja povrede članka 4. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, valja podsjetiti na to da ona predstavlja povredu stanja (presuda od 4. ožujka 2020., Marine Harvest/Komisija, C-10/18 P, EU:C:2020:149, t. 115.), što se u ovom slučaju ne osporava.
- 246 S obzirom na navedeno, pravična ocjena svih okolnosti slučaja zahtijeva da se iznos novčane kazne izrečene Alticeu za povredu članka 4. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, koja je utvrđena u članku 2. sporne odluke, odredi u visini od 52 912 500 eura. Navedeni iznos proporcionalan je s obzirom na vrstu, ozbiljnost i trajanje povrede, pri čemu je i dalje dovoljno odvraćajući.
- 247 Suprotno argumentima koje je istaknuo Altice, čak i ako se kumulira s novčanom kaznom izrečenom za povredu članka 7. stavka 1. Uredbe br. 139/2004, takav iznos i dalje je proporcionalan. Naime, s obzirom na utvrđenja Općeg suda iz točke 340. pobijane presude, koja nisu dovedena u pitanje pred Sudom kao i s obzirom na to da se Altice uopće nije pozvao na ažurirane podatke, valja istaknuti da su dvije novčane kazne, promatrane zajedno, i dalje manje od 0,5 % Alticeova prihoda ostvarenog u 2017. godini.
- 248 S obzirom na sva prethodna razmatranja, iznos novčane kazne izrečene Alticeu za povredu utvrđenu u članku 2. sporne odluke određuje se u visini od 52 912 500 eura.

Troškovi

- 249 U skladu s člankom 184. stavkom 2. Poslovnika Suda, kad je žalba osnovana i Sud sâm konačno odluči u sporu, on odlučuje o troškovima.
- 250 Članak 138. stavak 1. tog Poslovnika, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak, određuje da je stranka koja ne uspije u postupku dužna, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Nadalje, članak 138. stavak 3. navedenog Poslovnika, koji se na temelju njegova članka 184. stavka 1. primjenjuje na žalbeni postupak, predviđa da, ako stranke djelomično uspiju u svojim zahtjevima, svaka stranka snosi vlastite troškove. Međutim, ako se to čini opravdanim u danim okolnostima, Sud može odlučiti da, osim vlastitih troškova, jedna stranka snosi i dio troškova druge stranke.

- 251 Budući da je u ovom slučaju prihvaćen samo jedan od šest žalbenih razloga i samo jedan od pet razloga istaknutih u tužbi za poništenje, i to samo djelomično, valja odlučiti da će Altice, osim vlastitih troškova, snositi i pet šestina Komisijinih troškova u tim dvama postupcima.
- 252 Na temelju članka 184. stavka 4. istog poslovnika, stranci koja je intervenirala u prvom stupnju, a nije sama podnijela žalbu, ne može se naložiti snošenje troškova žalbenog postupka, osim ako je sudjelovala u pisanom ili usmenom dijelu postupka pred Sudom. Kad je takva stranka sudjelovala u postupku, Sud može odlučiti da sama snosi vlastite troškove. Budući da je Vijeće, intervenijent u prvostupanjskom postupku, sudjelovalo u pisanom dijelu postupka pred Sudom, valja odlučiti da će snositi vlastite troškove u žalbenom i u prvostupanjskom postupku.

Slijedom navedenog, Sud (treće vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Ukida se točka 1. izreke presude Općeg suda Europske unije od 22. rujna 2021., Altice Europe/Komisija (T-425/18, EU:T:2021:607).**
2. **Ukida se točka 2. izreke presude Općeg suda Europske unije od 22. rujna 2021., Altice Europe/Komisija (T-425/18, EU:T:2021:607) u dijelu u kojem se njome odbija zahtjev za poništenje članka 4. Odluke Komisije C(2018) 2418 *final* od 24. travnja 2018. kojom se izriču novčane kazne zbog provedbe koncentracije povredom članka 4. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Uredbe (EZ) br. 139/2004 (predmet M.7993 – Altice/PT Portugal).**
3. **Žalba se u preostalom dijelu odbija.**
4. **Poništava se članak 4. Odluke C(2018) 2418 *final*.**
5. **Iznos novčane kazne koja je društvu Altice Group Lux Sàrl izrečena za povredu iz članka 2. Odluke C(2018) 2418 *final* utvrđuje se u visini od 52 912 500 eura.**
6. **Društvu Altice Group Lux Sàrl nalaže se da, osim vlastitih troškova, snosi i pet šestina troškova Europske komisije u prvostupanjskom i žalbenom postupku.**
7. **Europskoj komisiji nalaže se snošenje jedne šestine vlastitih troškova u prvostupanjskom i žalbenom postupku.**
8. **Vijeće Europske unije snosi vlastite troškove u prvostupanjskom i žalbenom postupku.**

Potpisi